

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 20 września 1961 r.

Nr 10

SPIS TREŚCI:

DZIAŁ A

	str.
Poz. 96 — uchwała Prezydium i Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 13 czerwca 1961 r. w sprawie zabezpieczenia dalszego rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych	178

DZIAŁ B

Poz. 97 — ustawa z dnia 14 lipca 1961 r. o zmianie dekretu z dnia 22 października 1951 r. o dowodach osobistych (wyciąg)	180
Poz. 98 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego na rok 1961 w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu	181
Poz. 99 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców	182
Poz. 100 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Rolnictwa na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich	182
Poz. 101 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1961 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1961 w jednostkach organizacyjnych Państwowej Komunikacji Samochodowej	183
Poz. 102 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1961 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1961 w przedsiębiorstwach transportu samochodowego	183
Poz. 103 — uchwała Nr 240 Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1961 r. w sprawie zasad przydziału mieszkań w m. st. Warszawie w latach 1961—1965	185
Poz. 104 — uchwała Nr 213 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1961 r. w sprawie zasad i organizacji normowania pracy	188
Poz. 105 — uchwała Nr 214 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1961 r. w sprawie trybu opracowania i wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy w gospodarce narodowej	192
Poz. 106 — rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 lipca 1961 r. w sprawie nadzoru nad osobami warunkowo zwolnionymi oraz udzielania poręczeń za te osoby (wyciąg)	195
Poz. 107 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 czerwca 1961 r. w sprawie szczegółowych zasad pobierania opłat oraz udzielania ulg i zwolnień za świadczenia domów małych dzieci (wyciąg)	196
Poz. 108 — zarządzenie Ministra Komunikacji oraz Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 lipca 1961 r. w sprawie zasad współdziałania Kolejowej Służby Zdrowia z Państwową Inspekcją Sanitarną (wyciąg)	198
Poz. 109 — instrukcja Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 22 czerwca 1961 r. w sprawie planowania, kontroli i korekty funduszu plac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych	200
Poz. 110 — wyjaśnienie Nr 2 Komitetu Pracy i Plac z dnia 29 lipca 1961 r. w sprawie stosowania ochrony przed zwolnieniem pracowników niezdolnych do pracy z powodu gruźlicy	206

DZIAŁA

96

UCHWAŁA**PREZYDIUM I KOMITETU WYKONAWCZEGO
CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 13 czerwca 1961 r.

w sprawie zabezpieczenia dalszego rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych.

Instytucja pracowniczych ogrodów działkowych, działając w oparciu o ustawę z dnia 9 marca 1949 r. (Dz. U. Nr 18, poz. 117), jako jedna z form działalności związków zawodowych stanowi ich poważny dorobek. Spełnia ona wielorakie zadania, w szczególności w zakresie — organizacji wypoczynku po pracy zawodowej, regeneracji zdrowia, zaopatrzenia w owoce i warzywa oraz poprawy sytuacji materialnej użytkowników działek i ich rodzin, a wciąż rosnąca produkcja ogrodów działkowych przyczynia się do stałej poprawy struktury żywienia działkowców i ich rodzin.

Pracownicze ogrody działkowe wzbogacają miasta i osiedla w trwałą zieleń, co ma szczególne znaczenie w ośrodkach przemysłowych.

Na podkreślenie zasługuje również ich działalność społeczno-wychowawcza.

Prezydium i Komitet Wykonawczy CRZZ doceniając pożyteczną działalność pracowniczych ogrodów działkowych — zapewni:

- 1) stałe współdziałanie zarządów głównych związków zawodowych i wojewódzkich komisji związków zawodowych oraz Centralnej Rady Związków Zawodowych z resortami i prezydiami rad narodowych w celu zabezpieczenia dalszego wszechstronnego rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych;
- 2) czuwanie nad prawidłową realizacją przez resorty, rady narodowe, zakłady pracy i instancje związkowe — uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 21 lutego 1961 r. w sprawie dalszego rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych w latach 1961—1965 (Monitor Polski Nr 26, poz. 122) oraz dokonywanie w każdym roku oceny realizacji zadań w tym zakresie.

Równocześnie Prezydium i Komitet Wykonawczy Centralnej Rady Związków Zawodowych zobowiązują:

Zarządy główne związków zawodowych do:

- 1) systematycznego działania w kierunku zapewnienia rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych przyzakładowych, ze szczególnym uwzględnieniem zakładów o szkodliwych dla zdrowia warunkach pracy;
- 2) oddziaływania w kierunku zapewnienia przez resorty i zakłady pracy środków finansowych na zagospodarowywanie i utrzymywanie ogrodów przyzakładowych z równoczesnym zabezpieczeniem niezbędnego pokrycia materiałowego;
- 3) czuwania nad przestrzeganiem przez podległe ogniwa związkowe zasady przyznawania działek w ogrodach w pierwszej kolejności robot-

nikom zatrudnionym w zakładach pracy o szkodliwych dla zdrowia warunkach pracy, mających liczne rodziny i znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej;

- 4) stałej współpracy z Krajową Radą Pracowniczych Ogrodów Działkowych przy CRZZ dla zapewnienia wszechstronnego rozwoju pracowniczych ogrodów przyzakładowych;
- 5) włączenia problematyki przyzakładowych pracowniczych ogrodów działkowych jako jednej z form działalności związkowej do planów pracy własnych i podległych instancji związkowych.

Realizacja zadań w tej dziedzinie powinna być oceniana okresowo przez prezydium zarządów głównych przy udziale przedstawicieli KR POD.

Zarządy okręgowe do:

- 1) stałego instruowania rad zakładowych i udzielania im pomocy organizacyjnej w zakresie zakładania ogrodów;
- 2) współdziałania z wojewódzkimi zarządami POD w zakresie uzyskiwania nowych terenów pod ogrody przyzakładowe, organizacji szkoleń fachowego i pracy oświatowo-kulturalnej działkowców;
- 3) kontroli działalności podległych ogniw związkowych w zakresie przyzakładowych ogrodów działkowych;
- 4) analizowania na posiedzeniach prezydiów zarządów okręgowych przy udziale przedstawicieli wojewódzkich zarządów POD realizacji zadań w zakresie pracowniczego ogrodnictwa działkowego.

Rady zakładowe do:

- 1) podejmowania inicjatywy w zakładach pracy zatrudniających ponad 200 pracowników, w szczególności w zakładach o szkodliwych dla zdrowia warunkach pracy, do zakładania stałych pracowniczych ogrodów działkowych, wykorzystując na ten cel grunty zakładów pracy, miejskie i inne;
- 2) działania w porozumieniu z radami robotniczymi w kierunku uzyskiwania w kierownictwie zakładów środków finansowych na zagospodarowywanie i utrzymywanie ogrodów;
- 3) stałego udzielania pomocy organizacyjnej zarządom przyzakładowych ogrodów;
- 4) okresowego dokonywania oceny pracy zarządów POD przyzakładowych i wytyczania im zadań.

Wojewódzkie komisje związków zawodowych do:

- 1) stałego systematycznego oddziaływania na rady narodowe wszystkich szczebli w kierunku

- przydzielania gruntów i środków finansowych na zakładanie ogrodów działkowych zarówno w miastach, osiedlach, jak i innych skupiskach pracowniczych;
- 2) przeciwdziałania nieuzasadnionym gospodarczo i społecznie likwidacjom istniejących ogrodów;
 - 3) dopilnowywania, aby ewentualnie zamierzone likwidacje istniejących stałych ogrodów działkowych miały charakter planowy i w miejsce likwidowanych ogrodów wydzielane były przez rady narodowe tereny zastępcze — zlokalizowane, przy czym tereny te nie mogą być czerpane z arealu ziemi, przeznaczonego przez rady narodowe na cele planowego rozwoju ogrodów działkowych;
 - 4) oddziaływania na rady narodowe w kierunku uwzględnienia w planach perspektywicznych rozwoju miast pracowniczych ogrodów działkowych jako trwałych terenów zielonych;
 - 5) organizowania wspólnie z WZ POD narad z radami narodowymi wszystkich szczebli, mających na celu rozpatrywanie przebiegu i wyników działania w zakresie rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych, oraz wytyczania zadań na następne okresy;
 - 6) udzielania stałej pomocy wojewódzkim zarządom POD w realizacji ich zadań oraz sprawowanie nadzoru w ramach określonych przez CRZZ nad ich prawidłową działalnością i pracą.
- Krajową Radę Pracowniczych Ogrodów Działkowych przy CRZZ do:
- 1) przedstawienia CRZZ wniosków w zakresie planu rozwoju pracowniczych ogrodów działkowych oraz ich potrzeb, w szczególności w zakresie wydajności ogrodów i organizacji pracy oświatowo-kulturalnej;
 - 2) dalszego rozwijania działalności społecznej działkowców w odniesieniu do podopiecznych zakładów opieki społecznej, chorych przebywających w szpitalach, domów dziecka oraz opieki nad pomnikami kultu narodowego i bohaterów ruchu rewolucyjnego;
 - 3) oddziaływania na wszystkie zarządy POD w kierunku szerokiego włączenia użytkowników działek do wykonywania prac inwestycyjnych w POD w ramach pracy społecznej — przyjmując, że środki finansowe, przeznaczone na ten cel przez państwo, zużytkowane będą przede wszystkim na zakup materiałów;
 - 4) stałego współdziałania z zarządami głównymi i WKZZ w celu zapewnienia prawidłowej działalności i rozwoju POD.
- Wojewódzkie Zarządy POD do:
- 1) ścisłego współdziałania z radami narodowymi wszystkich szczebli, WKZZ i zarządami okręgowymi związków zawodowych, mającego na celu organizację nowych ogrodów miejskich i przyzakładowych i zabezpieczenie pomocy fachowo-organizacyjnej dla użytkowników;
 - 2) uaktywniania działalności komisji rewizyjnych ogrodów w celu przeciwdziałania nadużyciom i wypaczeniom w działalności gospodarczo-finansowej i organizacyjnej zarządów POD; w tym celu WZ POD powinny organizować kursokonferencje oraz właściwe doszkalanie członków tych komisji;
 - 3) ścisłego przestrzegania zasad przydziałów i zwalniania działek w ogrodach oraz wyciągania konsekwencji wobec zarządów i użytkowników nie przestrzegających obowiązujących w tym względzie przepisów;
 - 4) dopilnowywania przestrzegania zasad racjonalnej i oszczędnej gospodarki wodą pobieraną z sieci miejskiej przy użytkowaniu działek;
 - 5) oddziaływania na zarządy POD i użytkowników ogrodów w kierunku niedopuszczenia do marnotrawstwa materiałów budowlanych, reglamentowanych, zużywanych do zbędnych inwestycji na działkach, jak: betonowe duże baseny, betonowe umacniane drogi, murowane altany itp.;
 - 6) stałego rozwijania fachowego szkolenia użytkowników działek, szczególnie w zakresie intensywniejszego zagospodarowywania działek, stosowania właściwego doboru roślin uprawnych, zwalczania chorób i szkodników roślin, stałego podnoszenia poziomu upraw oraz wyglądu estetycznego działek i ogrodów;
 - 7) organizowania wymiany doświadczeń między użytkownikami różnych ogrodów, mającego na celu przenoszenie dobrych form pracy tak w zakresie prac organizacyjnych, jak i fachowych;
 - 8) czuwania, aby wszystkie nowe pracownicze ogrody działkowe były zakładane w oparciu o dokumentację porządkowo-kosztorysową i zgodnie z postanowieniami normatywu projektowania i zakładania pracowniczych ogrodów działkowych.
- Zarządy POD do:
- 1) działania w kierunku umożliwienia uprawy działek w większym niż dotychczas stopniu rodzinom robotniczym;
 - 2) przeprowadzania inwestycji ze środków państwowych i własnych w oparciu o pracę społeczną użytkowników oraz czuwania nad prawidłowością inwestowania na działkach przez użytkowników;
 - 3) propagowania i szerokiego rozwijania akcji zmierzających do stałego podnoszenia stopnia społecznego działkowców, między innymi przez opiekę nad domami starców, rencistów, dziecka, chorymi w szpitalach, ukwiecanie pomników kultu narodowego i bohaterów ruchu rewolucyjnego oraz organizowanie czynów społecznych dla dobra pracowniczych ogrodów działkowych;
 - 4) propagowania i szerokiego rozwijania różnych form współzawodnictwa w zakresie podnoszenia produkcji i wyglądu estetycznego ogrodów;
 - 5) stałego oddziaływania na ogół użytkowników w kierunku brania szerokiego udziału w organizowanym w różnych formach szkoleniu;
 - 6) stałego oddziaływania na użytkowników działek w kierunku upowszechniania i prenumerowania miesięcznika „Działkowiec“;
 - 7) przeprowadzenia w terminie do dnia 31 marca 1962 r. weryfikacji wszystkich użytkowników działek celem:
 - a) wyeliminowania osób nie posiadających uprawnień do użytkowania działek,

- b) zlikwidowania przypadków użytkowania przez jedną rodzinę więcej niż jednej działki,
 c) ograniczenia powierzchni użytkowanych działek maksymalnie do 500 m².

Prezydium i Komitet Wykonawczy CRZZ poleca zarządom głównym związków zawodowych, wojewódzkim komisjom związków zawodowych oraz

Krajowej Radzie Pracowniczych Ogrodów Działkowych przy CRZZ i wojewódzkim zarządom pracowniczych ogrodów działkowych opracowanie na podstawie niniejszej uchwały wytycznych dla podległych ogniw oraz szczegółowych instrukcji zapewniających realizację powyższej uchwały.

PREZYDIUM CRZZ
 KOMITET WYKONAWCZY CRZZ

D Z I A Ł B

97

U S T A W A

z dnia 14 lipca 1961 r.

o zmianie dekretu z dnia 22 października 1951 r. o dowodach osobistych.

(Dziennik Ustaw z dnia 25 lipca 1961 r. Nr 33, poz. 165)

(Wyciąg)

Art. 1. W dekrecie z dnia 22 października 1951 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 1951 r. Nr 55, poz. 382 oraz z 1956 r. Nr 6, poz. 29 i Nr 21, poz. 101) wprowadza się następujące zmiany:

6) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. 1. W dowodach osobistych wpisuje się następujące dane:

- 1) nazwisko i imię oraz imiona rodziców i nazwisko panięskie mężatki,
- 2) dzień, miesiąc, rok i miejsce urodzenia,
- 3) stan cywilny,
- 4) zawód,
- 5) rysopis,
- 6) organ, który wystawia dowód,
- 7) osoby, o których mowa w art. 2 ust. 1 i art. 3, oraz związane z tym zmiany.

2. W tymczasowych zaświadczeniach tożsamości wpisuje się dane, o których mowa w ust. 1, z wyjątkiem pkt 3 i 5.“;

7) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. W dowodach osobistych i tymczasowych zaświadczeniach tożsamości ponadto wpisują:

- 1) organy ewidencji i kontroli ruchu ludności — zameldowania i wymeldowania,
- 2) urzędy stanu cywilnego — zmiany dotyczące stanu cywilnego,
- 3) państwowe i spółdzielcze zakłady pracy oraz organizacje społeczne o znaczeniu ogólnopaństwowym — datę przyjęcia do pracy i zwolnienia.“;

12) w art. 22:

a) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Kto będąc w zakładzie pracy lub organizacji społecznej określonych w art. 11 pkt 3 upoważniony do przyjęcia osoby do pracy lub zwolnienia jej z pracy, nie czyni o tym wpisu w dowodzie osobistym lub w tymczasowym zaświadczeniu tożsamości tej osoby,

podlega karze grzywny do 3.000 zł.

Tej samej karze podlega, kto mimo wezwania nie przedłoży dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości w celu dokonania wpisu o przyjęciu do pracy lub zwolnieniu z niej.“;

b) dotychczasowy ust. 3 otrzymuje kolejną numerację 4;

Art. 2. 1. Dowody osobiste, wydane na podstawie dekretu z dnia 22 października 1951 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 55, poz. 382 z późniejszymi zmianami) przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowują ważność przez okres, na jaki zostały wystawione, lub na okres, na jaki zostały przedłużone na podstawie art. 6 ust. 4 tegoż dekretu, a po upływie tego okresu podlegają wymianie.

2. Posiadacz dowodu osobistego, o którym mowa w ust. 1, może złożyć wniosek o jego wymianę przed upływem okresu, na jaki został wystawiony lub na jaki został przedłużony.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1962 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
 Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lipca 1961 r.

w sprawie funduszu zakładowego na rok 1961 w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu.

(Dziennik Ustaw z dnia 21 lipca 1961 r. Nr 32, poz. 163)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy przedsiębiorstw przemysłowych zgrupowanych w Zjednoczeniu Przemysłu Cukrowniczego.

§ 2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1, dokonują odpisów na fundusz zakładowy na zasadach i według stawek podanych w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Łączna kwota wypłat na cele, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz.

78), nie może przekroczyć 8,5% osobowego funduszu płac pracowników stale zatrudnionych wykonanego przez przedsiębiorstwo w roku sprawozdawczym.

§ 4. W sprawach nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 9, poz. 49).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. (poz. 163).

ODPISY NA FUNDUSZ ZAKŁADOWY W PRZEDSIĘBIORSTWACH ZGRUPOWANYCH W ZJEDNOCZENIU PRZEMYSŁU CUKROWNICZEGO

1. Przez planowany osobowy fundusz płac rozumieć należy planowany skorygowany osobowy fundusz płac. Łączna kwota skorygowanych planowanych rocznych funduszy płac poszczególnych przedsiębiorstw nie może być wyższa od globalnego limitu rocznego osobowego funduszu płac zatwierdzonego dla przemysłu cukrowniczego na rok 1961.

2. Przez planowaną oraz rzeczywistą akumulację rozumieć należy akumulację obliczoną od produkcji towarowej, na którą składa się ilość produkcji wytworzonej w przedsiębiorstwie zarówno z buraków cukrowych pochodzących z własnej kontraktacji, jak i otrzymanych w ramach przerzutów z innych przedsiębiorstw — z uwzględnieniem wyników działalności pozaoperacyjnej oraz ze sprzedaży towarów i materiałów.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy Wytwórni Alkoholu Bezwodnego, Rafinerii Soli Potasowych oraz Wytwórni Lodu Suchego Cukrowni Chełmża, Wytwórni Rozpuszczalników i Cytrynianu Wapnia oraz Warsztatów Mechanicznych Cukrowni Racibórz, Wytwórni Rozpuszczalników Cukrowni Przeworsk, Wytwórni Cukierków Cukrowni Lublin oraz Wytwórni Noży Dyfuzyjnych we Włochach. Przez planowaną oraz rzeczywistą akumulację w wyżej wymienionych jednostkach rozumieć należy akumulację ze sprzedaży produkcji i usług z uwzględnieniem wyników działalności pozaoperacyjnej oraz ze sprzedaży towarów i materiałów.

4. Za podstawę porównawczą (bazę) dla obliczeń zasadniczego i dodatkowego funduszu zakładowego przedsiębiorstwo przyjmuje akumulację obliczoną przy uwzględnieniu planowanych na rok 1960 rozmiarów produkcji cukru po koszcie i cenach jednostkowych rzeczywistych,

realizowanych w kampanii 1960 r. w warunkach planu na rok 1961. Łączne rozmiary planowanej na rok 1960 produkcji cukru, przyjęte przez przedsiębiorstwa przy obliczaniu podstawy porównawczej (bazy), wynoszą w skali Zjednoczenia 1 200 000 ton.

5. Dla obliczenia zasadniczego funduszu zakładowego, kwoty poprawy akumulacji oraz tabeli odpisów dodatkowego funduszu zakładowego w przedsiębiorstwie, które w roku 1960 nie uzyskało uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, przyjmuje się akumulację zaplanowaną na rok 1960 od produkcji towarowej w warunkach planu na rok 1961 — z uwzględnieniem wyników działalności pozaoperacyjnej oraz ze sprzedaży towarów i materiałów.

6. Niezależnie od korekt przewidzianych w art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) przy obliczaniu funduszu zakładowego w przemyśle cukrowniczym koryguje się ponadto:

- 1) przy określaniu podstawy porównawczej (bazy):
 - jednostkowy koszt rzeczywisty w kampanii 1960 r. o kwotę w wysokości różnicy kosztów stałych na jednostkę wyrobu przy produkcji planowanej na rok 1960 i przy produkcji wykonanej za rok 1960,
- 2) przy określaniu podstawy porównawczej (bazy) oraz poprawy wyniku:
 - akumulację:
 - a) o różnicę dodatnie i ujemne z tytułu zmian zawartości cukru w burakach cukrowych,
 - b) o skutki finansowe zmiany planowanego asortymentu cukru oraz zmiany planowanych w okresie kampanii 1961 r. przerzutów buraków.

7. Fundusz zakładowy w przedsiębiorstwie powiększa się o odpisy z tytułu:

- 1) odstąpienia przez przedsiębiorstwo w ramach przerzutów buraków cukrowych na rzecz innego przedsiębiorstwa — w wysokości 3 zł za tonę buraków odstąpionych w ramach przerzutów,
- 2) przebiełania cukru surowego i cukrów żółtych pochodzących z importu — w wysokości 20 zł za tonę cukru białego otrzymanego z przebiełania,
- 3) wyprodukowania cukru białego kryształu rafinowanego w przedsiębiorstwie, nie posiadającym rafinerii, w wysokości 40 zł za tonę, jeśli wyprodukowany cukier został zakwalifikowany do sprzedaży jako cukier rafinowany,
- 4) polepszenia jakości cukru białego kryształu zwykłego przy uzyskaniu zabarwienia:
 - poniżej 0,7° do 0,6° Stammera — w wysokości 2 zł za tonę,
 - poniżej 0,6° do 0,5° Stammera — w wysokości 4 zł za tonę,
 - poniżej 0,5° do 0,4° Stammera — w wysokości 6 zł za tonę,
 - poniżej 0,4° Stammera — w wysokości 8 zł za tonę,

5) polepszenia jakości cukru surowego przeliczonego według Rdt — w wysokości 2 zł za tonę przy uzyskaniu powyżej 93,5° Rdt do 94,0° Rdt, w wysokości 5 zł za tonę przy uzyskaniu powyżej 94,0° Rdt,

6) 50% zysku osiągniętego od zrealizowanych nie planowanych dodatkowych usług nieprzemysłowych oraz dodatkowej produkcji — pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia tych usług i produkcji przez Zjednoczenie Przemysłu Cukrowniczego.

8. Fundusz zakładowy w przedsiębiorstwie zmniejsza się w razie:

- 1) gorszej jakości cukru kryształu zwykłego przy uzyskaniu stopnia zabarwienia:
 - powyżej 1,0° do 1,2° Stammera — o 2 zł za tonę,
 - powyżej 1,2° Stammera — o 4 zł za tonę,
- 2) gorszej jakości cukru surowego wyliczonej według Rdt:
 - poniżej 93° Rdt — o 3 zł za każdą tonę cukru.

99

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lipca 1961 r.

w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 lipca 1961 r. Nr 34, poz. 167)

Na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. z 1954 r. Nr 26, poz. 103 i Nr 31, poz. 127, z 1955 r. Nr 42, poz. 256, z 1956 r. Nr 37, poz. 168, z 1958 r. Nr 52, poz. 249 i z 1960 r. Nr 38, poz. 223) wprowadza się następującą zmianę:

w § 19 ust. 1 dodaje się numery kolejne 17, 18 i 19 w brzmieniu:

Nr kolejny	Stanowisko	Miesięcznie zł
17	Kierownik niższej szkoły rolniczej liczącej:	
	do 50 uczniów	400
	od 51 do 100 uczniów	450
	ponad 100 uczniów	500

Nr kolejny	Stanowisko	Miesięcznie zł
18	Kierownik działu w niższej szkole rolniczej	200
19	Dyrektor (kierownik) ośrodka (punktu) szkolenia zawodowego liczącego:	
	do 50 uczniów	400
	od 51 do 100 uczniów	450
	od 101 do 200 uczniów	500
	od 201 do 400 uczniów	600
	ponad 400 uczniów	750

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1961 r., a w stosunku do niższych szkół rolniczych oraz ośrodków i punktów szkolenia zawodowego, które nie mają przerwy w nauczaniu w miesiącu lipcu i sierpniu — z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

100

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lipca 1961 r.

w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Rolnictwa na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 lipca 1961 r. Nr 34, poz. 168)

Na podstawie art. 5, 7, 8 ust. 2 i art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 6 sierpnia 1960 r. w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Oświaty na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich (Dz. U. Nr 38, poz. 227) stosuje się odpowiednio do nauczycieli zatrudnionych w De-

partamencie Oświaty Rolniczej Ministerstwa Rolnictwa na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich.

§ 2. Uprawnienia Ministra Oświaty, wynikające z przepisów § 2 ust. 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1960 r. w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Mi-

nisterstwie Oświaty na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich, przysługują w stosunku do nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Rolnictwa — Ministrowi Rolnictwa.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

101

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lipca 1961 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1961 w jednostkach organizacyjnych Państwowej Komunikacji Samochodowej.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 lipca 1961 r. Nr 34, poz. 169)

Na podstawie art. 2, 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy jednostek organizacyjnych Państwowej Komunikacji Samochodowej działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, zwanych dalej „jednostkami“.

§ 2. 1. Jednostki dokonują odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy w wysokości 2% planowanego osobowego funduszu płac na rok 1961, jeżeli osiągną zysk planowany lub nie przekroczą planowanej straty.

2. Jeżeli jednostki pogorszą swój wynik w porównaniu do wyniku planowanego, suma odpisu zasadniczego ulega zmniejszeniu o 4% za każdy procent pogorszenia wyniku w granicach do 10% oraz o dalsze 6% za każdy procent pogorszenia wyniku w granicach od 10% do 20%.

§ 3. 1. Jednostki, które osiągną poprawę planowanego wyniku, to jest zwiększą zysk planowany lub zmniejszą planowaną stratę, uzyskują prawo do odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy.

2. Na odpis dodatkowy przeznaczają się:

- 1) 30% sumy osiągniętej poprawy w razie osiągnięcia poprawy do 10% wyniku planowanego;
- 2) dalsze 10% sumy osiągniętej poprawy w razie osiągnięcia poprawy od 10% do 15% wyniku planowanego;
- 3) 5% sumy osiągniętej poprawy w razie osią-

gnięcia poprawy powyżej 15% wyniku planowanego.

§ 4. 1. W celu stwierdzenia, czy jednostka spełniła warunki do utworzenia funduszu zakładowego, oraz w celu wyliczenia wysokości funduszu zakładowego dokonuje się korekt wyniku działalności gospodarczej stosownie do art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78).

2. W razie nieotrzymania przez jednostkę całości lub części zaplanowanych dostaw taboru samochodowego lub otrzymania go w okresach innych niż planowane, jednostka dokonuje odpowiedniej korekty wyniku, o ile z tego tytułu jednostka nadrzędna nie zmieniła wskaźników do planu techniczno-ekonomicznego jednostki.

§ 5. 1. Jednostki, które nie spełniają warunków do utworzenia funduszu zakładowego, mogą za zgodą jednostki nadrzędnej dokonywać wydatków na nagrody do wysokości nie przekraczającej 0,2% planowanego osobowego funduszu płac.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się do kosztów jednostki. Jeżeli jednak jednostka nie spełnia warunków do utworzenia funduszu zakładowego tylko w pierwszym półroczu lub w pierwszych trzech kwartałach, lecz spełni je w następnych okresach danego roku, wydatki na nagrody dokonane zgodnie z ust. 1 traktuje się jako wypłaty obciążające fundusz zakładowy.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

102

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lipca 1961 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1961 w przedsiębiorstwach transportu samochodowego.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 lipca 1961 r. Nr 34, poz. 170)

Na podstawie art. 4, 5 i 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie dotyczy państwowych przedsiębiorstw transportu samochodowego, z wy-

jątkiem przedsiębiorstwa „Państwowa Komunikacja Samochodowa“, miejskich przedsiębiorstw komunikacji oraz ośrodków transportu leśnego.

II. Odpisy na fundusz zakładowy.

§ 2. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy w kwocie odpowia-

dającej 2% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1961, jeżeli spełni warunki, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), zwanej dalej „ustawą“.

§ 3. Jeżeli przedsiębiorstwo pogorszy w roku 1961 swój wynik w porównaniu do wyniku osiągniętego w roku 1960, a w przypadkach, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy, w porównaniu do wyniku planowanego na rok 1960 — suma odpisu zasadniczego, ustalona w myśl § 2, podlega zmniejszeniu o 4% za każdy procent pogorszenia wyników w granicach do 10% oraz o dalsze 6% za każdy procent pogorszenia wyników w granicach od 10 do 20%. Jeżeli pogorszenie wyniku wyniesie więcej niż 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do odpisu na fundusz zakładowy.

§ 4. 1. Jeżeli poprawa wyniku w roku 1961 nie przekracza 10% wyniku osiągniętego w roku 1960, przedsiębiorstwo dokonuje odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy w wysokości 30% sumy poprawy wyniku.

2. Jeżeli poprawa wyniku w roku 1961 przekracza 10% wyniku osiągniętego w roku 1960, przedsiębiorstwo dokonuje odpisu dodatkowego w wysokości określonej w ust. 1 za poprawę wyniku w rozmiarach do 10% wyniku roku 1960, a ponadto w wysokości dalszych 10% sumy osiągniętej poprawy w razie osiągnięcia poprawy w rozmiarach od 10 do 15% wyniku roku 1960 oraz 5% sumy osiągniętej poprawy w razie osiągnięcia poprawy powyżej 15%.

§ 5. Jeżeli plan przedsiębiorstwa na rok 1961 zakłada zgodnie ze wskaźnikami ustalonymi przez jednostkę nadrzędną pogorszenie wyniku działalności gospodarczej w stosunku do roku 1960 oraz w razie nieporównywalności wyniku roku 1961 do wyniku roku 1960, prawo do odpisu zasadniczego uzyskuje przedsiębiorstwo za osiągnięcie wyniku planowanego na rok 1961, a prawo do odpisu dodatkowego — za poprawę wyniku w stosunku do wyniku planowanego na rok 1961.

§ 6. Przedsiębiorstwo nowo powstałe lub powstałe w wyniku reorganizacji ma prawo do odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy za osiągnięcie wyniku planowanego na rok 1961, a prawo do odpisu dodatkowego — za poprawę wyniku w porównaniu do wyniku planowanego na rok 1961.

§ 7. Właściwi ministrowie mogą w uzasadnionych przypadkach rozciągnąć zasady ustalania odpisów na fundusz zakładowy określone w §§ 5 i 6 na inne przedsiębiorstwa.

§ 8. 1. W celu ustalenia, czy przedsiębiorstwo spełniło warunki do dokonania odpisu na fundusz zakładowy, oraz w celu obliczenia wysokości odpisu należy skorygować wynik działalności gospodarczej osiągnięty w roku 1961 stosownie do przepisu art. 6 ustawy.

2. Dla celów, o których mowa w ust. 1, wynik roku 1961 koryguje się również o wskaźnik procentowy zmiany wysokości sprzedaży planowo de-

ficytowych wyrobów i usług w roku 1961 w stosunku do roku 1960.

3. Niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy, właściwi ministrowie mogą określić w drodze zarządzeń wydanych w porozumieniu z Ministrem Finansów dodatkowe tytuły korekt wyniku (dodatnich i ujemnych).

§ 9. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do dokonywania odpisów na fundusz zakładowy, jak również przy ustalaniu wysokości tych odpisów wyłącza się zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo z produkcji nietypowych artykułów i usług, nie objętych obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 10. Jeżeli wartość produkcji nietypowych artykułów i usług, o których mowa w § 9, przekracza 50% ogólnej wartości produkcji i usług, przedsiębiorstwo nie tworzy funduszu zakładowego.

III. Zasady pokrywania wydatków na nagrody w przedsiębiorstwach, które nie tworzą funduszu zakładowego.

§ 11. 1. Przedsiębiorstwu, które nie spełni warunków określonych w rozporządzeniu, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na straty przedsiębiorstwa. Jeżeli jednak przedsiębiorstwo nie spełni tylko w pierwszym półroczu lub w trzech pierwszych kwartałach 1961 r. warunków do utworzenia funduszu zakładowego, natomiast spełni je w następnych okresach 1961 r., wydatki na nagrody, dokonane zgodnie z ust. 1, traktuje się jako wypłaty obciążające fundusz zakładowy.

§ 12. 1. Przedsiębiorstwu, które zgodnie z § 10 nie tworzy funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwolić na pokrywanie wydatków na nagrody, świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników — do wysokości 2% planowanego na 1961 r. osobowego funduszu płac, nie przekraczającej jednak kwoty osiągniętego zysku lub kwoty, o którą obniżono stratę. Wydatki te zalicza się do kosztów przedsiębiorstwa.

2. Zezwolenia na dokonywanie wypłat, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielone po stwierdzeniu, na podstawie sprawozdania o wykonaniu planu przedsiębiorstwa i sprawozdań finansowych, że przedsiębiorstwo osiąga w swej działalności gospodarczej pozytywne wyniki ekonomiczne przez:

- 1) polepszenie jakości usług,
- 2) wzrost wydajności pracy, oszczędną gospodarkę materiałową i likwidację marnotrawstwa,
- 3) prawidłową gospodarkę inwestycyjną.

IV. Przepisy końcowe.

§ 13. W razie stwierdzenia nieprzestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia należy stosować sankcje przewidziane w art. 12 ustawy.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

UCHWAŁA Nr 240 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lipca 1961 r.

w sprawie zasad przydziału mieszkań w m. st. Warszawie w latach 1961—1965.

(Monitor Polski z dnia 10 lipca 1961 r. Nr 52, poz. 227)

Rada Ministrów po zapoznaniu się z sytuacją mieszkaniową w m. st. Warszawie stwierdza, że mimo stale zwiększającej się ilości budowanych mieszkań poważna liczba ludności pracującej w Warszawie znajduje się wciąż jeszcze w wysoce niezadowolających warunkach mieszkaniowych, zajmując pomieszczenia nienadające się do zamieszkiwania, jak piwnice, strychy itp. lub skrajnie przeludnione mieszkania.

Likwidacja tego stanu powinna nastąpić m. in. przez:

- zabezpieczenie prawidłowego rozdziału lokali mieszkalnych przez jeden ośrodek dyspozycyjny,
- zwiększenie ilości mieszkań pozostających w dyspozycji Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy,
- zastosowanie w okresie przejściowym przydziału powierzchni mieszkalnej według norm pozwalających na zapewnienie mieszkań jak największej ilości osób znajdujących się w trudnych warunkach mieszkaniowych,
- zwiększenie w nowym budownictwie asortymentu małych mieszkań,
- zastosowanie innych niezbędnych środków mających na celu jak najbardziej sprawiedliwe i oszczędne wykorzystanie zasobu mieszkaniowego na terenie m. st. Warszawy.

Dla realizacji tych celów Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przydział lokali mieszkalnych pozostających w dyspozycji Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy może być dokonany tylko na rzecz osób:

- 1) zajmujących pomieszczenia nie nadające się do zamieszkania, jak piwnice, strychy, komórki itp.,
- 2) zajmujących pomieszczenia szczególnie zagęszczone,
- 3) przekwaterowywanych z budynków podlegających rozbiórce,
- 4) dla których przydział lokali jest uzasadniony ze względu na wykonywane funkcje, jak np. nauczyciele, pracownicy służby zdrowia (a w szczególności pielęgniarki), funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej, dozorczy,
- 5) przekwaterowywanych w wykonaniu prawomocnych orzeczeń sądowych i ostatecznych decyzji administracyjnych.

§ 2. Lokale mieszkalne z nowego budownictwa mogą być przydzielane tylko osobom wymienionym w § 1, które są pracownikami instytucji państwowych lub jednostek gospodarki uspołecznionej, a ich przydatność zawodowa, postawa społeczna, warunki materialne albo stan zdrowia przydział taki uzasadniają.

Szczegółowe kryteria w tym zakresie ustali Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy.

§ 3. Osoby nie odpowiadające warunkom określonym w § 2 mogą otrzymać lokale mieszkalne jedynie w budynkach ze starego budownictwa i przy zastosowaniu zasad uchwały.

§ 4. Osoby, których dochód łącznie z dochodem wszystkich wspólnie zamieszkałych członków rodziny wynosi w zasadzie ponad 1.500 zł miesięcznie w przeliczeniu na jedną osobę, nie mogą otrzymać przydziału mieszkania pozostającego w dyspozycji Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy, mogą natomiast ubiegać się o przydział mieszkania z budownictwa spółdzielczego, które należy odpowiednio rozwijać.

§ 5. 1. Wprowadza się następujący rozdział powierzchni mieszkań w nowo wznoszonych domach z budownictwa Rady Narodowej m. st. Warszawy:

- 1) 76% przeznaczają się do dyspozycji Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy,
- 2) 12% do sprzedaży spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego z przeznaczeniem dla pracowników instytucji państwowych i jednostek gospodarki uspołecznionej,
- 3) 7% do dyspozycji centralnych organów państwowych i podległych im bezpośrednio jednostek budżetowych z przeznaczeniem dla wysoko kwalifikowanych specjalistów i innych osób, których kategorie określi Prezes Rady Ministrów,
- 4) 3% do dyspozycji Prezesa Rady Ministrów,
- 5) 2% do dyspozycji władz naczelných organizacji politycznych i społecznych.

2. Przewodniczący Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy w porozumieniu z Szefem Urzędu Rady Ministrów wydziela co kwartał odpowiednią ilość mieszkań dla zapewnienia realizacji limitów określonych w ust. 1 pkt 2—5.

§ 6. 1. Przy sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego (§ 5 ust. 1 pkt 2) należy zastrzec, że z ogólnej liczby mieszkań w tych domach przydział dokonywany będzie:

- w $\frac{1}{3}$ dla pracowników ministerstw, centralnych organów państwowych i podległych im bezpośrednio jednostek budżetowych,
- w $\frac{1}{3}$ dla pracowników miejskich jednostek gospodarczych,
- w $\frac{1}{3}$ dla pracowników innych instytucji państwowych i jednostek gospodarki uspołecznionej oraz dla pracowników organizacji społecznych.

2. Osoby mające otrzymać mieszkanie w myśl przepisów ust. 1 wyznacza Komisja (§ 10).

3. Kandydaci ubiegający się o przydział mieszkań (ust. 1) powinni odpowiadać warunkom wymienionym w § 2 oraz zgłosić przystąpienie do spółdzielni, z tym że prawo pierwszeństwa przy-

działu przysługuje osobom zajmującym pomieszczenia nie nadające się do zamieszkania.

§ 7. 1. Podlegające przydziałowi przez właściwe do spraw lokalowych organy Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawy mieszkania zwalniane na skutek ruchu ludności, na skutek przeniesienia z nich biur albo uzyskane w ramach odbudowy, nadbudowy bądź kapitalnych remontów przechodzą do wyłącznej dyspozycji tego Prezydium.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy lokali mieszkalnych zwalnianych w związku z przydziałem mieszkań wymienionych w § 5 ust. 1 pkt 4 i 5.

§ 8. Pozostającą w dyspozycji Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy (§ 5 ust. 1 pkt 1) powierzchnię mieszkań z nowego budownictwa przeznacza się:

- 1) 50% — na przekwaterowanie osób, zajmujących w dniu wejścia w życie prawa lokalowego (12.II.1959 r.), lub które zajęły po tym dniu na podstawie tytułu prawnego pomieszczenia nie nadające się do zamieszkania (piwnice, strychy, komórki itp.) oraz innych osób znajdujących się w szczególnie ciężkich warunkach mieszkaniowych,
- 2) 40% — na przekwaterowanie osób z budynków podlegających rozbiórce,
- 3) 8% — na zaspokojenie najpilniejszych potrzeb mieszkaniowych tych kategorii osób, dla których przydział lokali jest uzasadniony ze względu na wykonywane funkcje, jak np. nauczyciele, funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej, pracownicy służby zdrowia (w szczególności pielęgniarzy), dozorczy itp.,
- 4) 2% — na rezerwę do dyspozycji Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy.

§ 9. Lokale mieszkalne zwalniane na skutek ruchu ludności, na skutek przeniesienia z nich biur lub uzyskane w ramach odbudowy, nadbudowy bądź kapitalnych remontów (§ 7) przeznacza się:

- 1) w 50% — na przekwaterowanie osób wymienionych w § 8 pkt 1,
- 2) w 50% — na przekwaterowanie osób z budynków podlegających rozbiórce oraz na wykonanie prawomocnych orzeczeń sądowych i ostatecznych decyzji administracyjnych.

§ 10. 1. Przydział lokali mieszkalnych pozostających w dyspozycji Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy dokonywany będzie osobom, którym mieszkanie zostanie przyznane przez Komisję Przydziału Mieszkań zwaną dalej Komisją.

2. Komisja przyznaje lokale mieszkalne opierając się na materiałach opracowanych według zasad uchwały przez organy do spraw lokalowych prezydiów dzielnicowych rad narodowych na podstawie opinii komisji społecznych, organów związków zawodowych oraz sprawdzanych w razie potrzeby przez specjalnie powołane zespoły.

3. Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy powoła Komisję i ustali szczegółowy zakres i tryb jej działania.

§ 11. Nazwiska osób zakwalifikowanych przez Komisję do przydziału lokalu mieszkalnego będą podawane do publicznej wiadomości przez ogłoszenie wykazu tych osób w siedzibie prezydium

właściwej dzielnicowej rady narodowej oraz zakładach pracy zatrudniających zakwalifikowanych do przydziału pracowników.

Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy określi szczegółowy tryb postępowania w tym zakresie.

§ 12. Komisja opracuje ogólny plan przydziału lokali mieszkalnych na lata 1961—1965 oraz zawiadomi zainteresowanych o zakwalifikowaniu ich do przydziału lokali mieszkalnych w tym okresie.

Na podstawie planu ogólnego Komisja opracowywać będzie co roku plany szczegółowe przydziału lokali mieszkalnych, które stanowiąc będą podstawę do ogłoszenia nazwisk osób, które w danym roku mają otrzymać przydział lokalu mieszkalnego, z podaniem terminu (kwartału) realizacji przydziału.

§ 13. 1. Osobom przekwaterowanym z pomieszczeń nie nadających się do zamieszkania oraz z budynków podlegających rozbiórce przydziela się lokale o powierzchni odpowiadającej powierzchni dotychczas zajmowanej, a tylko w przypadkach szczególnie uzasadnionych (pełnione odpowiedzialne funkcje w gospodarce społecznej, wyjątkowe zagęszczenie — poniżej 5 m² powierzchni mieszkalnej na 1 osobę) powierzchnia przydzielonego mieszkania może być nieco większa od dotychczas zajmowanej; w żadnym przypadku przydzielona powierzchnia mieszkalna nie może być większa od obowiązujących norm zaludnienia.

2. Osoby, które bez uzasadnionych przyczyn odmawiają przyjęcia przydzielonych im według zasad uchwały lokali mieszkalnych, mogą otrzymać przydział lokali nie wcześniej niż po zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych osób wymienionych w § 1 pkt 1, 2 i 3.

§ 14. 1. Przy przydziale lokali mieszkalnych w zakładowych domach mieszkalnych należy przy równych i innych kryteriach dotyczących przydatności kandydatów w zakładach pracy uwzględnić w pierwszej kolejności pracowników zamieszkałych w pomieszczeniach nie nadających się do zamieszkania. Przepisy §§ 2, 4 i 22 pkt 1 stosuje się odpowiednio. Przydział powyższych lokali wymaga uprzedniego ogłoszenia w danym zakładzie pracy wykazu osób, którym lokale mają być przydzielone.

2. Kierownicy zakładów pracy w porozumieniu z organami związków zawodowych i samorządu robotniczego dokonają w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie uchwały przeglądu planów przydziału mieszkań w zakładowych domach, w celu dostosowania realizacji tych planów do zasad uchwały.

§ 15. 1. Zaleca się Związkowi Spółdzielni Mieszkaniowych i Budowlanych:

- 1) wydanie wytycznych, by spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego przy przyjmowaniu członków, mających otrzymać mieszkania w domach z własnego budownictwa spółdzielni, brały pod uwagę przydatność zawodową i podstawę społeczną ubiegających się o przyjęcie i zapewniły prawo pierwszeństwa kandydatom

odpowiadającym kryteriom wymienionym w § 2 oraz zapewniły pierwszeństwo przydziału osobom wymienionym w § 1 pkt 1 i 2,

- 2) przejrzenie przewidzianej kolejności przydziału mieszkań w domach spółdzielni budownictwa mieszkaniowego i przyspieszenie kolejności przydziału mieszkania w przypadkach przewidzianych w § 1 pkt 1 i 2,
- 3) ustanowienie zasady, że przy przydziale mieszkań w spółdzielniach mieszkaniowych (lokatorskich) należy stosować ogólnie obowiązujące — na podstawie uchwały i przepisów wykonawczych — normy powierzchni mieszkalnej, a w spółdzielniach budowlano-mieszkaniowych (własnościowych) należy stosować normy powierzchni ogólnie obowiązujące w m. st. Warszawie przed wejściem w życie uchwały,
- 4) dostosowanie struktury budowy mieszkań do składu rodzinnego osób oczekujących na przydział w celu wyeliminowania przydziału mieszkań o nadmiernej powierzchni.

§ 16. Pomieszczenia nie nadające się do zamieszkania powinny być po ich opróżnieniu odpowiednio zabezpieczone przed ich ponownym zamieszkaniem oraz wykorzystane w miarę możliwości na punkty usługowe, warsztaty rzemieślnicze itp. Do osób samowolnie zajmujących te pomieszczenia albo lokale w budynkach podlegających rozbiórze należy rygorystycznie stosować przepisy art. 59 i art. 81 prawa lokalowego (Dz. U. z 1959 r. Nr 10, poz. 59) przez natychmiastowe usunięcie tych osób z zajętych pomieszczeń i pozabawienie ich prawa otrzymania przydziału lokalu mieszkalnego w m. st. Warszawie na okres 5 lat. Osoby umożliwiające zajęcie na mieszkania tych pomieszczeń należy pociągać do odpowiedzialności w myśl art. 78 prawa lokalowego.

§ 17. 1. Zabrania się meldowania w pomieszczeniach nie nadających się do zamieszkania lub w budynkach podlegających rozbiórze, chyba że chodzi o zameldowanie małżonka osoby zajmującej lokal i zameldowanej lub ich dzieci.

2. Zabrania się meldowania w innych lokalach niż wymienione w ust. 1 z wyjątkiem osób w przepisie tym wymienionych — gdy wskutek zamieszkania dodatkowych osób nastąpiłoby zagęszczenie lokalu poniżej 5 m² powierzchni na osobę.

3. W żadnym przypadku nie może nastąpić zameldowanie w budynku szpitalnym, szkolnym lub biurowym oprócz lokali stanowiących mieszkania służbowe — a osoby, które zajmą na cele mieszkalne lokale w tych budynkach, należy bezzwłocznie usuwać i pociągać do odpowiedzialności. Do odpowiedzialności należy pociągać również osoby, które umożliwią lub dopuszczą do zajęcia wymienionych lokali.

Właściwi ministrowie oraz Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy wydadzą odpowiednie zarządzenia w tym zakresie w terminie 14 dni od wejścia uchwały w życie.

§ 18. Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy będzie przeprowadzać kontrolę wszystkich przydziałów mieszkań i zgodności zaludnienia tych mieszkań z obowiązującymi normami, z wyjątkiem mieszkań wymienionych w § 5 ust. 1 pkt 4 i 5.

W razie stwierdzenia uchybień Prezydium wyznacza termin przydzielenia lub zaludnienia mieszkania zgodnie z obowiązującymi przepisami. W przypadku niezastosowania się do decyzji mieszkanie lub jego część przechodzi do dyspozycji Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy.

§ 19. 1. Prezes Rady Ministrów powoła Komisję do kontroli i aktualizacji dodatkowej powierzchni mieszkalnej przyznanej przed wejściem w życie uchwały.

2. Do czasu zakończenia prac przez Komisję, o której mowa w ust. 1, wstrzymuje się w zasadzie przyznawanie dodatkowej powierzchni mieszkalnej.

§ 20. Prezes Rady Ministrów powoła Komisję Partyjno-Rządową, która:

- 1) przeprowadzi kontrolę zajmowanej powierzchni biurowej,
- 2) zbada możliwości ścieśnienia biur poszczególnych instytucji w celu wygospodarowania powierzchni biurowej dla jednostek zajmujących lokale w budynkach mieszkalnych i zwolnienia tych lokali z przeznaczeniem ich na cele mieszkalne.
- 3) zbada możliwości funkcjonowania biur instytucji społecznych w godzinach popołudniowych w lokalach instytucji państwowych i jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 21. 1. Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy dostarcza według zasad ustalonych w § 13 lokali na wykwaterowanie osób z budynków podlegających rozbiórze w związku z realizacją inwestycji mieszkaniowych tylko w przypadku realizacji inwestycji własnych, inwestycji spółdzielni mieszkaniowych oraz zakładów pracy, budujących zakładowe domy mieszkalne, w których lokale przeznaczone są dla wszystkich członków załogi.

2. W przypadkach realizacji inwestycji nie wymienionych w ust. 1 lokali dostarcza inwestor; za zgodą Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy inwestor może zamiast dostarczenia lokali przekazać odpowiednie środki finansowe wraz z limitem na rzecz tego Prezydium.

§ 22. Zobowiązuje się Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy do:

- 1) przedstawienia na najbliższej sesji Rady Narodowej wniosku o ustalenie na okres przejściowy norm zaludnienia w wysokości do 7 m² na każdą uprawnioną osobę z zachowaniem praw nabytych w stosunku do osób, które otrzymały przydział przed wejściem w życie uchwały. Opłatę za powierzchnię zajmowaną ponad obowiązujące normy zaludnienia oblicza się według przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie uchwały,
- 2) zapewnienia by organy do spraw lokalowych i administrację domów mieszkalnych ściśle przestrzegały, aby najemcy przenoszący się do innych lokali mieszkalnych (spółdzielczych, służbowych, do domów jednorodzinnych lub lokali przydzielanych przez organy do spraw lokalowych) oddawali dotychczas zajmowane lokale całkowicie opróżnione i w stanie niezniszczonym. Należy zapewnić w tym zakresie współdziałanie komitetów blokowych. Najemca przed zapisaniem się do spółdzielni bądź

- zgłoszeniem wniosku o przydzielenie mieszkania w domu zakładowym powinien złożyć we właściwym organie do spraw lokalowych prezydium dzielnicowej rady narodowej zobowiązanie, że zwolni w całości dotychczas zajmowany lokal. Zarząd spółdzielni mieszkaniowej bądź kierownik zakładu pracy nie mogą przyjąć wniosku zainteresowanego bez dostarczenia zaświadczenia od organu do spraw lokalowych właściwej dzielnicowej rady narodowej o wykonaniu tego obowiązku,
- 3) ustalenia zakresu działania Wydziału do Spraw Lokalowych Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy i organów do spraw lokalowych prezydium dzielnicowych rad narodowych, z dostosowaniem do zadań wynikających z uchwały,
 - 4) przeprowadzania systematycznej analizy gospodarki lokalami w m. st. Warszawie i działalności Komisji oraz przedkładania co najmniej raz w roku na sesji Rady Narodowej sprawozdania z działalności w tym zakresie,
 - 5) zapewnienia budowy — poczynając od 1962 r. — większej ilości mieszkań przeznaczonych dla małych rodzin (2—4 osobowych) oraz budowy dla osób samotnych — w wydzielonych zespołach — oszczędnie zaprojektowanych lokali mieszkalnych, posiadających wspólne urządzenia sanitarne,
 - 6) sprawdzenia założeń i planów lokalizacji nowych inwestycji, aby o ile to jest możliwe, uniknąć wyburzeń domów zamieszkałych oraz sprawdzenia zasadności ustalonych terminów wyburzeń,
 - 7) nie wydawania zezwoleń na lokalizację budownictwa indywidualnego na terenach uzbrojonych, które powinny być przeznaczone na budownictwo wielokondygnacyjne i zweryfikowania wydanych decyzji lokalizacyjnych sprzecznych z tą zasadą, o ile budowa domu nie została rozpoczęta,
 - 8) przeprowadzenia rewizji planu remontów domów mieszkalnych w kierunku zapewnienia w pierwszym rzędzie remontów tych domów, które wymagają dokonania szybkiej naprawy, aby nie dopuścić do ich całkowitej dewastacji, prowadzącej do stanu zagrożenia budynku,

9) reasumeji na okres przejściowy uchwały nr 36/136 Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy z dnia 1 września 1959 r. w sprawie ustalenia trybu i zasad przeznaczenia 50% samodzielnych izb kwaterunkowych Związkowi Spółdzielni Mieszkaniowych na potrzeby przekwaterowań spółdzielczości mieszkaniowej.

§ 23. 1. Inwestorzy budownictwa mieszkaniowego będący instytucjami państwowymi (w tym również resorty obrony narodowej i spraw wewnętrznych), jednostkami gospodarki społecznej lub instytucjami społecznonymi obowiązani są do dnia 1 grudnia każdego roku zgłaszać do Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy wykaz domów mieszkalnych, które mają być oddane do użytku w roku następnym na obszarze m. st. Warszawy.

2. Wykaz powinien zawierać adresy budynków (bloków), ilość mieszkań w każdym budynku według rodzajów z podaniem powierzchni oraz liczby izb (pomieszczeń).

§ 24. W celu zapewnienia pełnej koordynacji wszystkich form budownictwa mieszkaniowego na terenie działalności rad narodowych zobowiązuje się Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej do opracowania w terminie do dnia 31 sierpnia 1961 r. zasad sporządzania jednolitych planów budownictwa mieszkaniowego.

§ 25. Zobowiązuje się Ministra Gospodarki Komunalnej do opracowania i przedłożenia Radzie Ministrów w terminie do dnia 30 września 1961 r. propozycji co do zmiany trybu orzekania w sprawach lokalowych w tym kierunku, by zmniejszyć ilość instancji orzekających, oraz do ustalenia szczegółowych zasad i trybu załatwiania spraw zamiany lokali mieszkalnych zgodnie z założeniami uchwały.

§ 26. Traci moc uchwała nr 169 Rady Ministrów z dnia 10 maja 1957 r. w sprawie zasad i trybu rozdziału mieszkań uzyskanych z publicznego budownictwa mieszkaniowego na obszarze m. st. Warszawy (Monitor Polski Nr 39, poz. 251).

§ 27. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

104

UCHWAŁA Nr 213 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 czerwca 1961 r.

w sprawie zasad i organizacji normowania pracy.

(Monitor Polski z dnia 15 lipca 1961 r. Nr 54, poz. 235)

W celu usprawnienia organizacji i normowania pracy oraz zapewnienia właściwego działania akordowego systemu płac dla dalszego wzrostu wydajności pracy, Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Normy pracy powinny określać czas na wykonanie zadań (operacji — robót) dla pracowników w określonych warunkach organizacyjno-technicznych.

2. Przez użyte w uchwale określenie „pracownicy“ rozumie się zarówno robotników, jak i pracowników umysłowych.

3. Normy pracy powinny być ustalane na takim poziomie, by przy prawidłowej wydajności pracy zapewnić ich wykonanie przez pracowników posiadających odpowiednie kwalifikacje, ustalone w taryfikatorze kwalifikacyjnym, przy założeniu warunków uwzględniających prawidłową organi-

zanie pracy oraz stosowanie ekonomicznie i technicznie właściwych metod i narzędzi pracy.

§ 2. 1. Normy pracy powinny być ustalane na podstawie opracowanych dla danego typu robót normatywów czasu (elementów norm pracy).

2. Normy pracy na operacje (roboty), dla których opracowanie normatywów czasu jest ekonomicznie nieuzasadnione, należy ustalać na podstawie obliczeń opartych na pomiarach czasu roboczego i materiałach analitycznych, uwzględniających warunki (parametry) technologiczne wykonania pracy.

§ 3. 1. Normatywy czasu ustalają wielkości czasu niezbędne do wykonania poszczególnych elementów operacji (robót) w określonych organizacyjnych i technicznych warunkach pracy.

2. Normatywy czasu powinny być opracowywane zgodnie z warunkami wymienionymi w § 1 na podstawie przeprowadzonych badań i pomiarów czasu roboczego.

§ 4. 1. Ze względu na zakres stosowania różni się:

1) normatywy czasu zakładowe — opracowywane przez przedsiębiorstwa (zakłady pracy) dla potrzeb własnych i opiniowane przez branżowe komisje norm pracy działające przy zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) nadzorujących dane przedsiębiorstwa (zakłady pracy),

2) normatywy czasu branżowe — opracowywane przez branżowe (resortowe) ośrodki normowania pracy lub przez inne jednostki organizacyjne na szczeblu zjednoczenia (jednostki równorzędnej) czy ministerstwa dla robót typowych dla danej branży i opiniowane przez resortowe komisje norm pracy.

2. Normatywy czasu zatwierdza:

1) zakładowe — dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej),

2) branżowe — minister.

Minister może uprawnienia w tym zakresie przekazać resortowym komisjom norm pracy, a dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) — branżowym komisjom norm pracy.

§ 5. Ze względu na zakres obowiązywania różni się następujące normy pracy:

1) zakładowe — obowiązujące dla operacji (robót) wykonywanych w danym zakładzie pracy,

2) branżowe — obowiązujące dla analogicznych operacji (robót), wykonywanych w różnych zakładach pracy, podległych jednemu lub kilku zjednoczeniom (jednostkom równorzędnym) tej samej branży,

3) jednolite — powszechnie obowiązujące dla analogicznych operacji (robót), wykonywanych w różnych działach gospodarki narodowej.

§ 6. 1. Moc obowiązującą normom pracy nadają:

1) zakładowym — dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu pracy) w porozumieniu z radą zakładową,

2) branżowym — dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego,

3) jednolitym — Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, a w zakresie robót budowlano-montażowych — Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych; Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac może przekazać nadane mu uprawnienia w tym zakresie właściwym ministrom.

2. Dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) może zastrzec do swojej decyzji zatwierdzanie niektórych norm zakładowych na roboty o szczególnym znaczeniu w danej branży.

§ 7. Zobowiązuje się ministrów do wydania przepisów określających obowiązek oraz zasady przejmowania i rozszerzania zakresu stosowania w zakładach im podległych lub przez nich nadzorowanych prawidłowych norm pracy (zakładowych i branżowych) opracowanych zarówno w tych zakładach, jak i poza nimi.

§ 8. 1. Przy zmianie procesu technologicznego i warunków organizacyjno-technicznych, racjonalizacji lub innych istotnych usprawnieniach, zmieniających warunki pracy, normy pracy powinny być aktualizowane w takim stosunku, w jakim w związku z tym zmienił się czas faktyczny wykonania danej operacji (roboty).

2. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1, dotyczą normy jednolitej lub branżowej, dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu pracy) zobowiązany jest wstrzymać jej stosowanie i wprowadzić na okres przejściowy normę zakładową odpowiadającą zasadnym zmianom oraz zawiadomić o tym jednostkę nadrzędną z podaniem zakresu zmian zaszytych w warunkach wykonywania danej operacji (roboty), a w przypadku normy jednolitej — również jednostkę, która zatwierdziła daną normę.

3. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1, wprowadzone zostały na wniosek pracownika lub grupy pracowników, pracownicy ci wynagradzani są na podstawie nowej normy pracy i otrzymują w okresie 6 miesięcy wykonywania danej operacji (roboty) dodatkowe wynagrodzenie w wysokości kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy zarobkiem, wynikającym z zastosowania starej i nowej normy pracy. Wynagrodzenie to wypłaca się niezależnie od nagrody przysługującej — na podstawie odrębnych przepisów — z tytułu realizacji zgłoszonego wniosku racjonalizatorskiego.

§ 9. 1. W razie stwierdzenia, że nakład pracy, przyjęty w zakładowej normie pracy, przekracza w zasadniczy sposób nakład pracy ustalony w zakładzie lub w innych zakładach dla podobnych robót, wykonywanych w podobnych warunkach organizacyjno-technicznych przez pracowników o zbliżonych kwalifikacjach, norma ta powinna być zmieniona przez dyrektora przedsiębiorstwa (zakładu pracy) w porozumieniu z radą zakładową.

2. Jeżeli okoliczności wymienione w ust. 1 dotyczą normy jednolitej lub branżowej, dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu pracy) zobowiązany jest zawiadomić o tym dyrektora zjednoczenia (jedno-

stki równorzędnej), przedstawiając równocześnie wnioski o wyrażenie zgody na stosowanie w okresie przejściowym normy zakładowej w określonej wysokości.

3. Jeżeli norma pracy (jednolita, branżowa lub zakładowa) została błędnie podana pracownikowi w karcie pracy lub w inny sposób przyjęty w danym zakładzie pracy, dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu pracy) obowiązany jest natychmiast wstrzymać jej stosowanie i wprowadzić normę właściwą.

§ 10. 1. Wprowadzenie zmiany norm pracy na podstawie przepisów § 8 i § 9 ust. 1 i 2 następuje po upływie 14 dni od zawiadomienia pracowników o nowych normach pracy w sposób przyjęty w danym zakładzie pracy, tak aby termin 14-dniowy kończył się w sobotę lub w przyjęty dzień wypłaty.

2. Norma pracy zmieniona w trybie § 9 ust. 3 obowiązuje od drugiego dnia po zawiadomieniu pracowników o jej zmianie.

§ 11. 1. W okresie uruchamiania i opanowywania nowej produkcji (technologii) należy stosować normy (jednolite, branżowe, zakładowe) z odpowiednimi współczynnikami, uwzględniającymi różnicę pomiędzy prawidłowymi warunkami, założonymi przy ustalaniu normy, a faktycznie występującymi w okresie rozruchu.

2. Współczynniki, o których mowa w ust. 1, mogą być stosowane w okresie do 3 miesięcy. Jeżeli okres 3 miesięcy nie wystarcza na opanowanie nowej produkcji (technologii), dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) może zezwolić na przedłużenie tego okresu na dalsze 3 miesiące. Zezwolenie takie dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) wydaje na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa (zakładu pracy), zawierający harmonogram opanowania nowej produkcji (technologii), opracowania i wprowadzania właściwych norm pracy.

§ 12. 1. Zastrzeżenia zgłoszone przez pracownika lub grupę pracowników co do słuszności zastosowania określonej zakładowej normy pracy rozstrzyga dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu pracy) w porozumieniu z radą zakładową.

2. W razie braku porozumienia między dyrektorem przedsiębiorstwa (zakładu pracy) a radą zakładową, ostateczną decyzję, w okresie nie dłuższym niż jeden miesiąc od daty wpłynięcia wniosku, wydaje dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego lub instancją związkową, upoważnioną przez zarząd główny. Do czasu wydania ostatecznej decyzji obowiązuje dotychczasowa norma pracy.

§ 13. 1. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do opracowania w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i do przedłożenia w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej uchwały Prezesowi Rady Ministrów do zatwierdzenia wytycznych, określających zasady dotyczące zakresu i metod działania komórek organizacyjnych lub stanowisk pracy do opracowywania spraw normowania pracy, utworzonych lub wyznaczonych w trybie obowiązujących

przepisów w przedsiębiorstwach, zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) i ministerstwach.

2. Pracownicy stale zatrudnieni przy normowaniu pracy (pracownicy inżynieryjno-techniczni) w przedsiębiorstwach państwowych powinni być wynagradzani według zasad ustalanych dla pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnionych w ruchu (produkcji).

§ 14. 1. Zaleca się ministrom tworzenie, w zależności od potrzeb, branżowych ośrodków normowania pracy. Branżowy ośrodek normowania pracy powinien swoim zasięgiem obejmować przedsiębiorstwa (zakłady pracy) danej branży, bez względu na ich przynależność resortową.

2. Zaleca się właściwym ministrom, w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, powołanie resortowych ośrodków normowania pracy w trybie przewidzianym obowiązującymi w tym zakresie przepisami o powoływaniu statutowych komórek organizacyjnych w ministerstwie.

3. Zadaniem ośrodków normowania pracy powinno być w szczególności opracowywanie normatywów czasu i pomocy technicznych dla organizacji i normowania pracy, doskonalenie i upowszechnienie postępowych metod organizacji i normowania pracy, organizowanie szkolenia i instruktażu aparatu normowania pracy.

4. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do ustalenia zasad wynagradzania pracowników ośrodków normowania pracy, a Ministra Finansów do ustalenia zasad finansowania tych ośrodków.

§ 15. Zobowiązuje się właściwych ministrów oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) do wydania zarządzeń w sprawach zapewnienia prawidłowej obsady komórek organizacyjnych, którym powierzone jest normowanie pracy, oraz ośrodków normowania pracy przez wykwalifikowanych pracowników o odpowiednim przygotowaniu teoretycznym i praktycznym, jak również do zapewnienia warunków dla stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych tych pracowników.

§ 16. 1. Ministrowie powołają resortowe komisje norm pracy oraz zalecą dyrektorom zjednoczeń (jednostek równorzędnych) powołanie przy zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) branżowych komisji norm pracy.

2. Do komisji powinni być powoływani:

- 1) przedstawiciele administracji gospodarczej,
- 2) przedstawiciele związku zawodowego,
- 3) odpowiedni fachowcy.

3. Do zadań komisji w szczególności należy:

- 1) opracowywanie instrukcji metodycznych w zakresie taryfikacji i normowania pracy,
- 2) opiniowanie normatywów czasu,
- 3) opiniowanie projektów norm pracy,
- 4) opiniowanie taryfikatorów kwalifikacyjnych i taryfikatorów robót.

4. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do powołania przy Komitecie Pracy i Płac Główniej Komisji Normowania i Taryfikacji oraz do ustalenia jej składu i zakresu działania.

5. Za udział w posiedzeniach komisji jej członkowie otrzymują wynagrodzenie według ogólnie obowiązujących przepisów.

§ 17. Zobowiązuje się ministrów do wydania, w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, zarządzeń:

- 1) określających obowiązki dyrektorów przedsiębiorstw (zakładów pracy), szefów produkcji, kierowników wydziałów i oddziałów produkcyjnych, majstrów i technologów, w zakresie organizacji i normowania pracy oraz odpowiedzialności tych pracowników za prawidłowe ustalanie i stosowanie norm pracy oraz norm obsady stanowisk roboczych,
- 2) zobowiązujących dyrektorów przedsiębiorstw (zakładów pracy) do prowadzenia w kierowanych przez nich przedsiębiorstwach (zakładach pracy) bieżącej rejestracji, kontroli i ewidencji rzeczywistego czasu wykonania robót.

§ 18. 1. Koordynacja prac w zakresie zagadnień objętych niniejszą uchwałą należy do Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

2. Celem dalszego doskonalenia organizacji i normowania pracy zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do inicjowania, opracowywania oraz zlecania ministerstwom i instytucjom naukowym prac w zakresie:

- 1) opracowywania normatywów czasu,
- 2) opracowywania i wprowadzania norm pracy,
- 3) opracowywania norm jednolitych i rozpowszechniania stosowania norm branżowych,
- 4) opracowywania podstaw metodycznych normowania pracy,
- 5) opracowywania taryfikatorów kwalifikacyjnych, wartościowania pracy oraz nomenklatury zawodów,
- 6) przeprowadzania kontroli prawidłowości opracowania i stosowania normatywów czasu, norm pracy i taryfikatorów kwalifikacyjnych.

§ 19. Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określa zasady stosowania norm na roboty budowlano-montażowe oraz koordynuje prace wynikające z przepisów niniejszej uchwały w stosunku do robót budowlano-montażowych.

§ 20. Upoważnia się zainteresowanych ministrów do stosowania, w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, przepisów niniejszej uchwały do specyfiki podległych i nadzorowanych przedsiębiorstw (zakładów pracy).

§ 21. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do udzielania w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wiążących wyjaśnień w zakresie przepisów niniejszej uchwały.

§ 22. Zobowiązuje się ministrów do dokonania, w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych, zmian w układach zbiorowych pracy, wynikających z przepisów niniejszej uchwały.

§ 23. Zobowiązuje się ministrów, dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), dyrektorów przedsiębiorstw (zakładów pracy) do systematycznej kontroli wykonania przepisów niniejszej

uchwały, a w szczególności prawidłowego ustalania i zmian norm pracy, oraz przestrzegania trybu postępowania w tym zakresie.

§ 24. Użyte w uchwale określenia „minister“ i „ministerstwo“ oznaczają również odpowiednio „kierownik urzędu centralnego“ i „urząd centralny“.

§ 25. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym wydanie w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac przepisów w sprawach uregulowanych niniejszą uchwałą.

§ 26. 1. Tracą moc przepisy dotyczące spraw uregulowanych niniejszą uchwałą, a w szczególności:

- 1) uchwała Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie powołania Zakładowych Komisji Norm Pracy dla orzekania w sporach wynikłych na tle stosowania norm pracy w uspołecznionej części gospodarki narodowej (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-61, poz. 714),
- 2) uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie organizacji normowania pracy (Biuletyn Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 10, poz. 126),
- 3) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 22 maja 1950 r. w sprawie powoływania i zakresu działania organów normowania pracy (Biuletyn Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 11, poz. 140),
- 4) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 sierpnia 1950 r. w sprawie szkolenia techników normowania pracy i chronometrażystów dla przedsiębiorstw przemysłowych i usługowych (Biuletyn Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 19, poz. 219),
- 5) zarządzenia właściwych ministrów w sprawie stosowania ulgowych norm pracy w okresie rozruchu produkcji,
- 6) uchwała nr 947 Prezydium Rządu z dnia 9 grudnia 1953 r. w sprawie rozszerzenia zakresu działalności oraz zmiany nazwy Biura do Spraw Opracowania Jednolitych Norm Kosztorysowych w Urzędzie Rady Ministrów — w zakresie nadzoru i koordynacji międzyresortowych w dziedzinie normowania pracy z wyłączeniem przepisów dotyczących zasad wynagradzania pracowników biura,
- 7) uchwała nr 824 Prezydium Rządu z dnia 15 października 1955 r. w sprawie trybu postępowania przy przeglądzie i zmianie norm pracy (Monitor Polski Nr 100, poz. 1395).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych do uchwały obowiązują dotychczasowe przepisy wykonawcze.

§ 27. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Przewodniczącemu Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury oraz właściwym ministrom.

§ 28. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

UCHWAŁA Nr 214 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 czerwca 1961 r.

w sprawie trybu opracowania i wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy w gospodarce narodowej.*(Monitor Polski z dnia 15 lipca 1961 r. Nr 54, poz. 236)*

W celu stworzenia warunków i skoordynowania prac resortów w dziedzinie przygotowania przedsiębiorstw (zakładów pracy) do opracowania i wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy, Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Ustala się wytyczne w sprawie trybu opracowania i wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy, zwane dalej „wytycznymi“, stanowiące załącznik do uchwały.

§ 2. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) wydadzą zarządzenia, zapewniające terminowe wykonanie zadań wynikających z wytycznych.

2. Zarządzenia, o których mowa w ust. 1, powinny zawierać szczegółowe zadania dla poszczególnych zjednoczeń (jednostek równorzędnych), ze szczególnym uwzględnieniem zadań zjednoczeń wiodących, instytutów naukowo-badawczych, ośrodków normowania pracy i przedsiębiorstw w zakresie prac niezbędnych do opracowania i wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy.

§ 3. Zobowiązuje się ministrów do wzmożenia prac nad uporządkowaniem technologii, organizacji pracy i produkcji w przedsiębiorstwach, taryfi-

kacji i dokumentacji zarobkowej w celu stworzenia warunków do wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy.

§ 4. 1. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do koordynowania i kontroli całości kształtu prac wynikających z przepisów uchwały.

2. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do dostosowania w miarę potrzeby wytycznych do specyfiki poszczególnych ministerstw oraz dokonywania uzupełnień niezbędnych w związku z ich realizacją.

§ 5. Zobowiązuje się ministrów do składania Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac kwartalnych informacji o przebiegu realizacji zadań wynikających z uchwały.

§ 6. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym wydanie, w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, przepisów w sprawach uregulowanych niniejszą uchwałą.

§ 7. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz właściwym ministrom.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały nr 214 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1961 r. (poz. 236).

WYTYCZNE W SPRAWIE TRYBU OPACOWANIA I WPROWADZENIA TECHNICZNIE UZASADNIONYCH NORM PRACY

Wykonanie zadań produkcyjnych wynikających z ustaleń narodowych planów gospodarczych wymaga poważnego wzrostu wydajności pracy. Osiągnięcie planowanego wzrostu wydajności pracy będzie możliwe tylko wówczas, jeżeli w przedsiębiorstwach prowadzone będą ciągle prace nad usprawnieniem organizacji pracy i procesów produkcyjnych, w szerszym zakresie wykorzystywany postęp techniczny i czas pracy oraz zwiększy się dyscyplina pracy i płac na podstawie technicznie uzasadnionych norm pracy.

Technicznie uzasadnione normy pracy, których wprowadzenie w ekonomicznie uzasadnionych przypadkach w jak najszerszym zakresie w ciągu najbliższych lat należy do podstawowych zadań ministerstw, powinny stać się głównym elementem porządku i dyscypliny w przedsiębiorstwach.

Dotychczasowe doświadczenia przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Przemysłu Ciężkiego wykazały duże możliwości wzrostu wydajności pracy na podstawie dokonanych usprawnień organizacyjno-technicznych i technicznie uzasadnionych norm pracy.

W celu zapewnienia warunków do opracowania i wpro-

wadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy należy:

- 1) opracować normatywy czasu (elementy norm pracy),
- 2) opracować technicznie uzasadnione normy pracy,
- 3) opracować nowe taryfikatory kwalifikacyjne oraz taryfikatory robót bądź uzupełnić i zaktualizować istniejące opracowania z tego zakresu,
- 4) wprowadzić technicznie uzasadnione normy pracy,
- 5) przygotować i przeszkolić kadry dla zapewnienia wykonania wymienionych powyżej zadań.

Realizacja tych zadań wymaga przygotowania zakładów pracy i załóg. Dlatego niezbędne jest opracowanie na okres przygotowawczy szczegółowych planów przedsięwzięć organizacyjno-technicznych w zakresie uporządkowania i usprawnienia organizacji pracy, techniki i technologii produkcji.

I. W zakresie normatywów czasu.**A. Zasady opracowania.**

1. Normatywy czasu określają wielkości czasu niezbędne do wykonania poszczególnych elementów operacji (robót) w określonych organizacyjnych i technicznych warunkach pracy.

2. Normatywy czasu powinny być opracowywane na podstawie badań i pomiarów czasu roboczego, przeprowadzonych w warunkach stosowania prawidłowej technologii i metod pracy, pełnego wykorzystania mocy produkcyjnej maszyn i urządzeń, przy prawidłowo zorganizowanej pracy na stanowiskach roboczych.

B. Tryb opracowania i zatwierdzenia.

1. Normatywy czasu powinny być opracowywane przez ośrodki normowania pracy, a w niezbędnych, technicznie i ekonomicznie uzasadnionych przypadkach — przez zakłady pracy. W zakresie tym ministrowie zapewnią ośrodkom i zakładom pracy metodyczną i organizacyjną pomoc instytutów naukowych oraz innych placówek naukowo-badawczych.

2. Normatywy czasu zatwierdzają ministrowie lub kierownicy podległych im jednostek organizacyjnych, w zależności od zakresu stosowania normatywów, na podstawie opinii resortowych lub branżowych komisji norm pracy bądź z ich upoważnienia właściwe komisje norm pracy.

3. Plan opracowania normatywów czasu powinien zawierać: rodzaje normatywów do opracowania, jednostki wyznaczone do ich opracowania oraz terminy rozpoczęcia i zakończenia opracowań.

4. Dla zapewnienia skoordynowanego przebiegu prac ministerstw w zakresie opracowania normatywów czasu i wykluczenia powtarzalności tematów ministerstwa opracują i prześlą do zatwierdzenia Komitetowi Pracy i Płac plany opracowania normatywów czasu dla określonych branż i robót. Komitet Pracy i Płac skoordynuje tematykę zawartą w planach ministerstw, dokona podziału zadań pomiędzy poszczególne ministerstwa, ustalając równocześnie ministerstwa i — na wniosek ministerstw — zjednoczenia wiodące w tym zakresie.

5. Należy w jak najszerszym zakresie wykorzystywać opracowane dla danego typu robót normatywy czasu i upowszechniać ich stosowanie, niezależnie od ministerstw, które je opracowały. W tym celu Komitet Pracy i Płac będzie podawał do wiadomości zainteresowanych ministerstw informacje z zakresu opracowanych i wydanych pozycji normatywów czasu.

C. Terminy wykonania.

Ustala się następujące terminy wykonania poszczególnych zadań, licząc od dnia wejścia w życie uchwały:

- 1) plany ministerstw w zakresie opracowania normatywów czasu — 4 miesiące,
- 2) zatwierdzenie planów ministerstw — 6 miesięcy,
- 3) opracowanie normatywów czasu dla podstawowych robót — sukcesywnie w ciągu 2 lat.

II. W zakresie technicznie uzasadnionych norm pracy.

A. Zasady opracowania.

1. Technicznie uzasadniona norma pracy powinna obejmować czas rzeczywiście niezbędny do wykonania określonej operacji (roboty):

- 1) w warunkach zgodnych z zasadami prawidłowej organizacji pracy, możliwych do osiągnięcia w danym zakładzie pracy,
- 2) przez robotnika posiadającego potrzebne do tego kwalifikacje ustalone w taryfikatorsze kwalifikacyjnym,

3) przy zastosowaniu ekonomicznie i technicznie właściwych narzędzi i metod pracy.

2. Normy pracy należy ustalać na podstawie opracowanych dla danego typu robót normatywów czasu.

3. Normy pracy na operacje (roboty), dla których opracowanie normatywów jest ekonomicznie nieuzasadnione, należy ustalać na podstawie obliczeń, opartych na materiałach analitycznych, uwzględniających warunki (parametry) technologiczne wykonania pracy, i pomiarach czasu roboczego.

4. Stosowanie norm pracy, ustalonych metodami sumarycznymi, jest dopuszczalne tylko do czasu wprowadzenia norm technicznie uzasadnionych.

5. W razie zmiany warunków wykonania operacji (roboty), jak zmiana technologii, warunków organizacyjnych i technicznych, racjonalizacja i inne usprawnienia, normy pracy powinny być bieżąco dostosowywane do zmienionych warunków na podstawie obowiązujących w tym zakresie przepisów.

B. Tryb opracowania i zatwierdzenia.

1. Ministerstwa opracują i prześlą Komitetowi Pracy i Płac plany opracowania i wprowadzenia w podległych zakładach norm pracy technicznie uzasadnionych.

2. Plan opracowania i wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy powinien zawierać wykaz zjednoczeń (jednostek równorzędnych), terminy rozpoczęcia i zakończenia prac przygotowawczych w podległych przedsiębiorstwach (zakładach pracy), terminy rozpoczęcia i zakończenia opracowania norm technicznie uzasadnionych oraz terminy wprowadzenia tych norm w życie.

3. Technicznie uzasadnione normy pracy opracowują:

- 1) zakładowe — przedsiębiorstwa (zakłady pracy),
- 2) branżowe — zjednoczenia (jednostki równorzędne) na podstawie materiałów z zakładów pracy na roboty występujące w kilku podległych zakładach pracy,

Komitet Pracy i Płac może zlecać, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, opracowanie norm branżowych, mających zastosowanie w zakładach podległych różnym ministerstwom, tym ministerstwom, którym podlegają podstawowe zakłady pracy danej branży.

4. Prawidłowość opracowania przez przedsiębiorstwa (zakłady pracy) zakładowych technicznie uzasadnionych norm pracy powinna być, przed ich zastosowaniem, oceniona i zaopiniowana przez branżową komisję norm pracy, a norm branżowych — przez właściwe resortowe komisje norm pracy. Ministrowie mogą zlecić resortowym komisjom norm pracy zaopiniowanie zakładowych technicznie uzasadnionych norm pracy dla podstawowych zakładów danego ministerstwa.

5. W celu uzyskania równomiernego napięcia zakładowych norm pracy w przedsiębiorstwach, zjednoczenia (jednostki równorzędne) powinny kontrolować napięcie norm na podobne roboty w podległych przedsiębiorstwach (zakładach pracy) i upowszechniać stosowanie najbardziej prawidłowych metod pracy i parametrów technicznych. Ministerstwa powinny wymieniać pomiędzy sobą posiadane opracowania norm zakładowych na typowe roboty występujące w różnych gałęziach gospodarki narodowej.

6. Ministrowie zapewnią metodyczną i organizacyjną pomoc instytutów naukowych i innych placówek naukowo-badawczych w zakresie opracowania technicznie uzasadnionych norm pracy i przygotowania przedsiębiorstw do ich wprowadzenia.

C. Terminy wykonania.

1. Opracowanie planów ministerstw — 4 miesiące.
2. Zatwierdzenie planów ministerstw — 6 miesięcy.
3. Opracowanie technicznie uzasadnionych norm pracy — sukcesywnie w ciągu 3 lat.

III. W zakresie taryfikatorów kwalifikacyjnych i taryfikatorów robót.

A. Wytyczne kierunkowe.

1. W celu realizacji zasad stosowania prawidłowego ekwiwalentu za pracę należy usprawnić dotychczasowy system taryfowy przez aktualizację i uzupełnienie istniejących taryfikatorów kwalifikacyjnych, a w razie braku możliwości aktualizowania istniejących opracowań, przez opracowanie nowych, prawidłowych taryfikatorów kwalifikacyjnych. Pierwszym etapem prac w tym zakresie powinno być opracowanie nomenklatury zawodów, będącej podstawą do opracowania systematyki zawodów w gospodarce narodowej, ustalenia zawodów dla potrzeb opracowania taryfikatorów kwalifikacyjnych, planowania zatrudnienia i organizacji szkolenia zawodowego.

2. Taryfikatory kwalifikacyjne powinny stanowić podstawę do prawidłowego zaszeregowania robotników.

3. Charakterystyki kwalifikacyjne, ujęte w taryfikatorach kwalifikacyjnych zawodów, powinny być tak opracowane, aby dawały w pełni możliwość prawidłowego zaszeregowania osobistego robotnika, stosownie do posiadanych przez niego kwalifikacji, doświadczenia zawodowego oraz samodzielności i stopnia odpowiedzialności z tytułu wykonywanej pracy.

4. Dla branż posiadających stanowiska robocze, na których wykonuje się różnorodne operacje (roboty), wymagające różnych kwalifikacji, ministerstwa opracują taryfikatory robót, ustalające zaszeregowanie tych operacji (robót) w zależności od kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, niezbędnych do ich wykonania.

B. Tryb opracowania i zatwierdzenia.

1. Realizacja zadań w zakresie prac taryfikacyjnych przebiegać powinna w następujących etapach:

- 1) dokonanie przeglądu wszystkich taryfikatorów kwalifikacyjnych w poszczególnych branżach i gałęziach gospodarki narodowej w celu ich aktualizacji przez wyeliminowanie zawodów i stanowisk pracy, które zanikły, i uzupełnienie taryfikatorów kwalifikacyjnych zawodami powstałymi wskutek wprowadzenia nowej techniki i technologii produkcji,
- 2) scalenie w zawody istniejących stanowisk pracy o podobnym zakresie i charakterze pracy, wymaganiach kwalifikacyjnych, stopniu samodzielności i odpowiedzialności,
- 3) opracowanie nomenklatury dla scalonych w zawody stanowisk pracy,
- 4) opracowanie charakterystyk kwalifikacyjnych dla zawodów powstałych w wyniku scalenia stanowisk pracy. Charakterystyki kwalifikacyjne powinny być tak opracowane, aby były podstawą do ustalenia prawidłowej kategorii zaszeregowania.

2. Dla zapewnienia skoordynowanego przebiegu prac ministerstw w zakresie prac taryfikacyjnych i wykluczenia powtarzalności tematów, ministerstwa opracują i prze-

każą do zatwierdzenia Komitetowi Pracy i Płac plan prac taryfikacyjnych w określonych branżach. Komitet Pracy i Płac skoordynuje tematykę zawartą w planach ministerstw i dokona podziału zadań pomiędzy ministerstwa, ustalając równocześnie ministerstwa wiodące w pracach taryfikacyjnych dla określonych rodzajów zawodów.

3. Komitet Pracy i Płac opracuje ramowe wytyczne — metodyczne i organizacyjne — dla ujednoczenia prac związanych z uporządkowaniem, ujednoczeniem i opracowaniem nowych taryfikatorów kwalifikacyjnych.

4. Główna Komisja Normowania i Taryfikacji przy Komitecie Pracy i Płac oraz resortowe i branżowe komisje norm pracy powinny opiniować opracowania z zakresu taryfikacji.

C. Terminy wykonania.

1. Opracowanie wytycznych organizacyjnych i metodycznych — 3 miesiące.
 2. Opracowanie planów ministerstw — 5 miesięcy.
 3. Zatwierdzenie planów ministerstw — 6 miesięcy.
 4. Całość prac — do końca 1962 r.
- Terminy wykonania poszczególnych etapów prac taryfikacyjnych ustali Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac.

IV. W zakresie wprowadzenia i stosowania technicznie uzasadnionych norm pracy.

A. Przygotowanie zakładów i załóg.

1. W celu stworzenia w przedsiębiorstwach (zakładach pracy) warunków do wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy, dla przygotowania przedsiębiorstw (zakładów pracy) i załóg oraz zapewnienia należytej kontroli ministerstwa wydadzą wytyczne, które powinny obejmować w szczególności:

- 1) zasady i tryb przeprowadzania prac porządkujących technologię, organizację produkcji, organizację pracy, organizację stanowisk roboczych,
- 2) zasady i tryb porządkowania gospodarki materiałowej, narzędziowej, transportu międzyoperacyjnego i wewnątrzzakładowego,
- 3) zasady uporządkowania dokumentacji technologicznej oraz usprawnienia obiegu dokumentacji zarobkowej.

2. Na podstawie wytycznych przedsiębiorstwa (zakłady pracy) opracują plany przedsięwzięć organizacyjno-technicznych w zakresie poprawy organizacji pracy, techniki i technologii produkcji, zawierające szczegółowe terminy realizacji poszczególnych zadań.

3. Dyrektorzy zjednoczeń (jednostek równorzędnych) powinni zapewnić bieżącą kontrolę realizacji planów, o których mowa w ust. 2.

4. Wykonanie zadań ustalonych w planach przedsięwzięć organizacyjno-technicznych jest niezbędnym warunkiem udzielania zezwoleń przedsiębiorstwom (zakładom pracy) na wprowadzenie technicznie uzasadnionych norm pracy.

5. Wprowadzenie technicznie uzasadnionych norm pracy w przedsiębiorstwie (zakładzie pracy) powinno być poprzedzone:

- 1) stworzeniem trwałych warunków organizacyjno-technicznych, założonych przy ustalaniu technicznie uzasadnionych norm pracy,
- 2) dokładnym sprawdzeniem prawidłowości tych norm w praktyce,

- 3) zapoznaniem robotników i dozoru technicznego z podjętymi przedsięwzięciami organizacyjno-technicznymi, nowymi metodami pracy i technicznie uzasadnionymi normami pracy,
- 4) zapoznaniem załóg z zasadami wynagrodzeń i trybem rozpatrywania odwołań, wynikających ze stosowania technicznie uzasadnionych norm pracy,
- 5) ustaleniem zasad prowadzenia ścisłej ewidencji i kontroli rzeczywistych czasów wykonania.

B. Tryb wprowadzenia.

1. Wprowadzenie technicznie uzasadnionych norm pracy w przedsiębiorstwach (zakładach pracy) powinno być sukcesywne, w oparciu o uzgodniony z zakładami pracy harmonogram zjednoczenia (jednostki równorzędnej), zatwierdzony przez ministra w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

2. Decyzję o wprowadzeniu w przedsiębiorstwie (zakładzie pracy) technicznie uzasadnionych norm pracy podejmuje konferencja samorządu robotniczego na podstawie zrealizowanego planu przedsięwzięć organizacyjno-technicznych, zapewniających wprowadzenie nowych norm pracy.

3. Dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu pracy) obowiązany jest zawiadomić jednostkę nadrzędną (zjednoczenie lub jednostkę równorzędną) i właściwą instancję związkową o gotowości zakładu do przejścia na normy technicznie uzasadnione i o projektowanym terminie wprowadzenia tych norm w życie.

4. Przeprowadzenie oceny stanu przygotowania przedsiębiorstwa (zakładu pracy) do wprowadzenia technicznie uzasadnionych norm pracy należy do obowiązków zjednoczenia (jednostki równorzędnej) przy udziale branżowych lub resortowych komisji norm pracy. Ministrowie mogą ustalić zasadę przeprowadzania oceny przygotowania kluczowych zakładów przez kolegium ministerstwa.

5. Zezwolenie na wprowadzenie technicznie uzasadnionych norm pracy w przedsiębiorstwie (zakładzie pracy),

ustalające termin ich wprowadzenia, wydaje dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) w porozumieniu z właściwą nadrzędną nad radą zakładową instancją związkową.

C. Terminy wykonania.

1. Wydanie wytycznych przez ministerstwa — 4 miesiące.
2. Opracowanie harmonogramów dla wprowadzenia norm przez zjednoczenia — 6 miesięcy.

V. W zakresie przygotowania i przeszkolenia kadr.

A. Zadania.

1. W celu umożliwienia prawidłowego wykonania zadań w zakresie opracowania normatywów czasu, technicznie uzasadnionych norm pracy i taryfikacji konieczne jest przygotowanie i przeszkolenie kadr pracowników normowania pracy.

2. Ministerstwa opracują i prześlą Komitetowi Pracy i Płac do zatwierdzenia plany przygotowania i przeszkolenia pracowników normowania pracy dla potrzeb podległych jednostek organizacyjnych (zjednoczeń i przedsiębiorstw).

3. Komitet Pracy i Płac opracuje i prześle ministerstwu ramowy program szkolenia kursowego dla pracowników aparatu normowania pracy wraz z rozwiniętą tematyką wykładów.

B. Terminy wykonania.

1. Opracowanie planów przygotowania i przeszkolenia kadr przez ministerstwa — 3 miesiące.
 2. Opracowanie ramowego programu szkolenia oraz tematyki wykładów — 2 miesiące.
- Zaleca się ministrom, w miarę zaawansowania omawianych wyżej opracowań, przyspieszenie terminów podanych w niniejszych wytycznych.

106

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 7 lipca 1961 r.

w sprawie nadzoru nad osobami warunkowo zwolnionymi oraz udzielania poręczeń za te osoby.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 lipca 1961 r. Nr 34, poz. 174)

(Wyciąg)

Na podstawie art. 4 § 5 ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warunkowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U. z 1957 r. Nr 31, poz. 134 i z 1960 r. Nr 11, poz. 69) zarządza się, co następuje:

§ 3. Do sprawowania obowiązków kuratora sądowego może być powołana na jej prośbę lub za uprzednio wyrażoną zgodą osoba, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich,
- 2) nie była karana sędownie,
- 3) posiada stałe miejsce zamieszkania,
- 4) ukończyła lat 30,
- 5) zasługuje na zaufanie i daje pełną rękojmię należytego wypełniania nałożonych na nią obowiązków.

§ 13. 1. Wykonywanie obowiązków kuratora jest funkcją społeczną.

2. Kurator otrzymuje na zarządzenie prezesa sądu wojewódzkiego, przy którym działa, zwrot kosztów poniesionych w związku ze sprawowaniem obowiązków kuratora na zlecenie sądu.

3. Pracownicy, którzy za czas nieobecności w pracy w związku z wykonywaniem obowiązków kuratora sądowego nie zachowują prawa do wynagrodzenia z zakładu pracy, otrzymują ponadto zwrot utraconego za ten czas zarobku, obliczonego jak za okres urlopu wypoczynkowego.

4. Po upływie sześciomiesięcznego okresu sprawowania przez kuratora jego obowiązków, zwrot kosztów i utraconego zarobku może być na zarządzenie prezesa sądu wojewódzkiego przyznany w postaci miesięcznego ryczałtu, ustalonego na podstawie średnich poniesionych kosztów i utracone-

go zarobku z sześciomiesięcznego okresu sprawowania obowiązków kuratora. Ryczałt nie może przewyższyć zasadniczego uposażenia pracownika państwowego w najniższej grupie.

§ 14. Jeżeli kurator sądowy zmuszony jest do załatwienia czynności związanych ze sprawowaniem nadzoru w godzinach swojej pracy zawodowej, prezes sądu wojewódzkiego powinien każdorazowo na żądanie kuratora sądowego lub jego pracodawcy wydać zaświadczenie usprawiedliwiające nieobecność kuratora w pracy.

§ 15. Sprawowanie nadzoru nad warunkowo zwolnionym może być powierzone instytucji, w której warunkowo zwolniony ma być zatrudniony, organizacji związkowej, kobiecej, młodzieżowej lub innej, w której działalności ma on uczestniczyć albo dla której opieka nad osobami zwolnionymi z zakładów karnych stanowi jej działalność statutową, instytucji sprawującej opiekę społeczną lub innej zasługującej na zaufanie instytucji.

§ 16. 1. Kierownictwo instytucji (§ 15) wyznacza niezwłocznie przedstawiciela mającego obowiązek pozostawiania w stałym kontakcie z sądem wojewódzkim, w którego okręgu instytucja sprawuje nadzór, oraz z prezesem tego sądu. Na przedstawiciela instytucji może być wyznaczona tylko osoba odpowiadająca wymaganiom określonym w § 3. Organizacja młodzieżowa może na swego przedstawiciela wyznaczyć również osobę nie mającą lat 30, która jednak ukończyła co najmniej lat 25, z zastrzeżeniem, że w tym przypadku nie może być ona młodszą od osoby podlegającej nadzorowi. W razie zaistnienia okoliczności określonych w § 11 instytucja niezwłocznie wyznacza innego przedstawiciela.

2. Wyznaczenie przez instytucję przedstawiciela, o którym mowa w ust. 1, stwierdza się dokumentem podpisanym przez kierownika bądź statutowego przedstawiciela instytucji oraz przez przedstawiciela, o którym mowa w ust. 1; dokument załącza się do akt sprawy, a odpis pozostawia instytucji.

§ 17. 1. W razie nieuzasadnionego uchylania się przez instytucję od wykonywania nałożonego

na nią obowiązku nadzoru nad warunkowo zwolnionym albo w razie wykonywania go w sposób niewłaściwy — sąd wojewódzki, w którego okręgu instytucja sprawuje nadzór, zawiadamia o tym jej władze nadrzędne.

2. Jeżeli instytucja zobowiązana do nadzoru nie może spełniać tej funkcji, sąd powierza nadzór innej instytucji lub kuratorowi sądowemu.

§ 18. 1. Jeżeli sąd uzależnia warunkowe zwolnienie skazanego od udzielenia poręczenia, o którym mowa w art. 4 § 1 ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warunkowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U. z 1957 r. Nr 31, poz. 134 i z 1960 r. Nr 11, poz. 69), zawiadamia o tym wnioskodawcę, a w każdym razie skazanego lub jego obrońcę.

2. Sąd może uwzględnić oświadczenie o gotowości udzielenia poręczenia złożone sądowi w związku z wnioskiem o warunkowe zwolnienie. O przyjęciu poręczenia, jak również o odmowie jego przyjęcia zwiadamia się wnioskodawcę; odmowa nie wymaga uzasadnienia.

§ 19. Poręczenie może być przyjęte od instytucji lub organizacji społecznej wymienionej w § 15. Poręczenia dokonywa się przez podpisanie przez poręczyciela odpowiedniego zobowiązania; przepis § 16 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 20. 1. Poręczenie trwa do czasu zakończenia okresu próby, chyba że sąd zwolni poręczyciela od poręczenia przed upływem tego okresu.

2. Poręczyciel obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić sąd, który przyjął poręczenie, o każdej zmianie okoliczności, w związku z którymi poręczenie było przyjęte.

§ 23. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 stycznia 1958 r. w sprawie nadzoru nad osobami warunkowo zwolnionymi (Dz. U. Nr 10, poz. 35).

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 czerwca 1961 r.

w sprawie szczegółowych zasad pobierania opłat oraz udzielania ulg i zwolnień za świadczenia domów małych dzieci.

(*Monitor Polski z dnia 11 lipca 1961 r. Nr 53, poz. 229*)

(*Wyciąg*)

Na podstawie § 10 uchwały nr 87 Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1961 r. w sprawie opłat za świadczenia udzielane przez domy małych dzieci (*Monitor Polski Nr 27, poz. 130*) zarządza się, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o uchwale — należy przez to rozumieć

uchwałę nr 87 Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1961 r. w sprawie opłat za świadczenia udzielane przez domy małych dzieci (*Monitor Polski Nr 27, poz. 130*).

2. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o zakładach — należy przez to rozumieć domy małych dzieci.

§ 2. 1. Obowiązek ponoszenia opłat za dziecko przebywające w zakładzie dotyczy wyłącznie rodziców, a w braku rodziców — osób, na których

z mocy ustawy ciąży obowiązek alimentacyjny (dziadkowie i rodzeństwo dziecka).

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również rodziców, których władza rodzicielska została orzeczeniem sądu ograniczona, zawieszona lub odebrana.

Zasady odpłatności.

§ 3. 1. Zgodnie z przepisami § 2 ust. 1 i 3 uchwały, podstawą do ustalenia odpłatności za pobyt dziecka w zakładzie w stosunku do osób:

- 1) których głównym źródłem utrzymania jest wynagrodzenie podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń lub wynagrodzenie zwolnione na podstawie szczególnych przepisów od podatku od wynagrodzeń,
- 2) których głównym źródłem utrzymania jest renta, stypendium lub alimenty,
- 3) które poza przychodami z gospodarstwa rolnego osiągają przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń,

— jest przeciętny miesięczny dochód (przychód) przypadający na członka rodziny osoby obowiązanej do ponoszenia opłat.

2. Dochód (przychód) ustala się przez zsumowanie zarobków netto (przychodu z gospodarstwa rolnego) z dochodami ze wszystkich źródeł, jak zasiłki rodzinne, alimenty itp.

§ 4. 1. Przeciętny miesięczny dochód przypadający na członka rodziny osób wymienionych w § 3 obowiązanych do ponoszenia opłat oblicza się dzieląc dwunastą część ogólnego rocznego dochodu (przychodu) netto osoby obowiązanej do ponoszenia opłat przez liczbę członków jej rodziny, zgodnie z przepisem § 3 ust. 1 uchwały.

2. Do ogólnego dochodu (przychodu) osoby obowiązanej do ponoszenia opłat dolicza się dochody współmałżonka oraz dochody dziecka przebywającego w zakładzie.

§ 5. Do liczby członków rodziny osoby obowiązanej do ponoszenia opłat wlicza się jej współmałżonka, osoby pozostające na jej wyłącznym utrzymaniu oraz dziecko przebywające w zakładzie.

§ 9. 1. Wysokość opłaty za dziecko przebywające w zakładzie nie może przekraczać pełnego kosztu utrzymania dziecka w zakładzie.

2. W razie korzystania przez dziecko z alimentów wysokość opłaty nie może być niższa od wysokości otrzymywanych alimentów z zastrzeżeniem wynikającym z ust. 1.

§ 10. Przy obliczaniu wysokości opłaty za okres krótszy niż miesiąc bierze się pod uwagę liczbę dni pobytu dziecka w zakładzie, licząc od daty przybycia do zakładu.

§ 11. Zakłady udzielają świadczenia nieodpłatnie dzieciom:

- 1) umieszczonym w zakładzie w związku z gruźlicą osoby obowiązanej do ponoszenia opłat,
- 2) przebywającym na oddziałach izolacyjnych BCG.

Tryb i zasady ustalania opłat.

§ 12. 1. Wysokość miesięcznych opłat za świadczenia zakładów oblicza się odpowiednio według tabel nr 1 i 2, stanowiących załącznik do uchwały, opierając się na następujących dokumentach:

- 1) w stosunku do osób, których głównym źródłem utrzymania jest wynagrodzenie podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń lub wynagrodzenie zwolnione na podstawie szczególnych przepisów od podatku od wynagrodzeń, renta, stypendium lub alimenty:
 - a) wywiad społeczny,
 - b) zaświadczenie zakładu pracy o wysokości wynagrodzenia (łącznie zarobki netto wraz z zasiłkami rodzinnymi oraz wszelkimi dodatkami) bądź odpowiedni dowód stwierdzający wysokość otrzymywanej renty, stypendium lub alimentów,
- 2) w stosunku do osób, które poza przychodami z gospodarstwa rolnego osiągają przychody podlegające przepisom o podatku od wynagrodzeń:
 - a) wywiad społeczny,
 - b) zaświadczenie wydziału finansowego prezydium właściwej rady narodowej, stwierdzające przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla celów wymiaru podatku gruntowego,
 - c) zaświadczenie zakładu pracy o wysokości wynagrodzenia (łącznie zarobki netto wraz z zasiłkami rodzinnymi oraz wszelkimi dodatkami),

2. Wywiady społeczne, o których mowa w ust. 1, powinny ustalać w szczególności liczbę członków rodziny będących na wyłącznym utrzymaniu osoby obowiązanej do ponoszenia opłat.

3. Zaświadczenia określające wysokość dochodu (przychodu) osoby obowiązanej do ponoszenia opłat powinny obejmować dochód (przychód) za 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym złożono wniosek.

§ 13. 1. W przypadku zwiększenia lub zmniejszenia zdolności płatniczej osób obowiązanych do ponoszenia opłat, odpłatność za pobyt dziecka w zakładzie ulega odpowiedniemu zwiększeniu lub zmniejszeniu.

2. Osoby, na których ciąży obowiązek ponoszenia opłat, obowiązane są informować kierownika zakładu o wszelkich zmianach, które zaszły w ich położeniu materialnym (wzroście lub zmniejszeniu się liczby członków rodziny i innych wydarzeniach mających wpływ na warunki materialne).

§ 14. 1. Decyzje o wysokości opłat za dziecko przebywające w zakładzie wydaje właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na podstawie opinii komisji społecznej, powołanej zgodnie z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 lipca 1958 r. w sprawie zasad i warunków korzystania ze świadczeń domów małych dzieci (Dz. U. Nr 48, poz. 238).

2. Decyzje w sprawie wysokości opłat wydaje organ wymieniony w ust. 1 jednocześnie z podjęciem decyzji o umieszczeniu dziecka w zakładzie.

3. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, wydawane są na podstawie dokumentów, o których mowa w § 12 niniejszego zarządzenia oraz w § 10 ust. 1 rozporządzenia powołanego w ust. 1.

4. Decyzje w sprawach ulg i zwolnień od odpłatności wydaje organ wymieniony w ust. 1 opierając się na wnioskach i dokumentach zaopiniowanych przez właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

5. Decyzje wymienione w ust. 1—4 powinny zawierać uzasadnienie oraz pouczenie o środkach prawnych.

6. Decyzje doręcza się osobom zainteresowanym oraz kierownikom zakładów.

Ulg i zwolnienia.

§ 15. 1. Ulgi i zwolnienia mogą być stosowane w szczególnie uzasadnionych przypadkach spowodowanych kalectwem lub długotrwałą chorobą osoby obowiązanej do ponoszenia opłat, chorobą lub śmiercią członka jej rodziny, klęską żywiołową, kradzieżą mienia, pożarem lub innymi wypadkami losowymi powodującymi znaczne straty majątkowe.

2. Ulgi lub zwolnienia od opłat za pobyt dziecka w zakładzie mogą być również udzielane w przypadkach, gdy osoby zobowiązane ponoszą równocześnie koszty świadczeń udzielanych innym członkom ich rodzin przez państwowe zakłady opiekuńczo-wychowawcze, zakłady pomocy społecznej, zakłady wychowania pozaszkolnego i opieki otwartej albo zakłady służby zdrowia.

3. Ulgi lub zwolnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być udzielane na stałe lub na oznaczo-

ny okres czasu, wyłącznie na podstawie należycie udokumentowanych wniosków osób zainteresowanych.

Zasady pobierania opłat.

§ 16. 1. Osoby obowiązane do ponoszenia opłat za dziecko przebywające w zakładzie wpłacają do dnia 8 każdego miesiąca należne kwoty za miesiąc ubiegły na odpowiedni dla zakładu rachunek bankowy dochodów budżetu terenowego.

2. Kierownik zakładu obowiązany jest natychmiast powiadomić osobę zainteresowaną o numerze rachunku bankowego, o którym mowa w ust. 1.

§ 17. Kierownik zakładu prowadzi ewidencję należności i wpłacanych opłat na kartach należności (wzór Rb. 17) zgodnie z przepisami § 116 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1961 r. w sprawie przepisów o rachunkowości budżetowej (Monitor Polski Nr 17, poz. 87).

§ 18. Jeżeli osoby obowiązane do ponoszenia opłat zalegają z opłatami, kierownik zakładu dochodzi roszczeń z tego tytułu w trybie egzekucji administracyjnej, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1957 r. w sprawie poruczenia niektórym wierzycielom prowadzenia egzekucji administracyjnej przez zajęcie wynagrodzenia za pracę (Dz. U. z 1958 r. Nr 3, poz. 8 i z 1960 r. Nr 33, poz. 186) i rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 czerwca 1955 r. w sprawie przymusowego ściągania niektórych należności państwowych (Dz. U. z 1955 r. Nr 32, poz. 193, z 1957 r. Nr 47, poz. 225 i Nr 62, poz. 341 oraz z 1960 r. Nr 7, poz. 51).

§ 19. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1961 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

J. Sztachelski

108

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI ORAZ MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 lipca 1961 r.

w sprawie zasad współdziałania Kolejowej Służby Zdrowia z Państwową Inspekcją Sanitarną.

(Monitor Polski z dnia 31 lipca 1961 r. Nr 57, poz. 252)

(Wyciąg)

Na podstawie art. 21 ust. 1 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160) oraz w związku z art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. Nr 54, poz. 311) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sanitarne zabezpieczenie obszaru kolejowego przez Kolejową Służbę Zdrowia obejmuje:

1) wykonywanie bieżącego nadzoru sanitarnego, a w szczególności przeprowadzanie:

- a) kontroli stanu sanitarnego jednostek organizacyjnych (zakładów pracy) oraz domów mieszkalnych,
- b) kontroli przestrzegania przepisów higie-

niczno-sanitarnych i zarządzeń wydanych na ich podstawie,

c) kontroli stanu higieny żywienia zbiorowego, a zwłaszcza kontroli pod względem higieniczno-sanitarnym produkcji i jakości oraz przechowywania i obrotu artykułów żywności,

d) kontroli pod względem higieniczno-sanitarnym:

— stanu wody pitnej i przemysłowej oraz ścieków,

— czyszczenia, mycia i odkażania taboru kolejowego;

2) wykonywanie zapobiegawczego nadzoru sanitarnego, polegającego w szczególności na:

- a) współpracy z Ministerstwem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Państwową Inspekcją Sanitarną w ustalaniu powszechnie obowiązujących warunków higieniczno-sanitarnych,
 - b) udzieleniu pod względem higieniczno-sanitarnym opinii w sprawie lokalizacji i uruchamiania na obszarze kolejowym nowych zakładów pracy, zabudowy (rozbudowy) tego obszaru, jak również budowy i przebudowy budynków, budowli, urządzeń i taboru kolejowego, z tym że opinie dotyczące lokalizacji, budowy, przebudowy i uruchamiania położonych na terenie kolejowym obiektów oddziaływających lub mogących oddziaływać na otoczenie obszaru kolejowego wydają organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej;
- 3) zapewnienie wymagań higieny i warunków sanitarnych niezbędnych do zwalczania i zapobiegania chorobom zakaźnym i zawodowym, a w szczególności:
- d) nadzór nad przeprowadzaniem akcji dezynfekcji, dezynsekcji, deratyzacji i dezodoryzacji,
 - e) udzielenie pomocy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie przeprowadzania akcji przeciwepidemicznych i likwidacji ognisk chorób zakaźnych,
 - f) zapobieganie chorobom zawodowym w zakładach pracy i transporcie;
- 4) popularyzowanie zasad higieny i zapobiegania chorobom (oświata sanitarna).

2. Przez użyte w zarządzeniu określenie „obszar kolejowy“ rozumie się wydzieloną powierzchnię gruntu:

- 1) przeznaczoną do utrzymania i eksploatacji kolei wraz ze znajdującymi się na nim taborem kolejowym, budowlami i urządzeniami służącymi do eksploatacji kolei oraz budynkami użytkowymi i mieszkalnymi,
- 2) położoną poza terenem określonym w pkt 1, a będącą w zarządzie i użytkowaniu jednostek organizacyjnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ i innych poza przedsiębiorstwem „Polskie Koleje Państwowe“ jednostek organizacyjnych resortu, których pracownicy objęci są kolejową opieką lekarską, wraz ze znajdującymi się na nim taborem kolejowym, budowlami i urządzeniami.

§ 2. Kolejowa Służba Zdrowia wykonuje zabezpieczenie sanitarne obszaru kolejowego przy pomocy podległych organów sanitarno-epidemiologicznych, zwanych dalej „organami sanitarnymi“, których organizację i szczegółowy zakres działania ustala Minister Komunikacji.

§ 3. 1. Organy sanitarne Kolejowej Służby Zdrowia w czasie przeprowadzania kontroli sanitarnej są uprawnione do:

- 1) wstępu do zakładów pracy w celu wykonywania nadzoru zapobiegawczego i bieżącego w zakresie higieny pracy, jak również do mieszkań położonych na obszarze kolejowym w razie stwierdzenia tam bądź podejrzenia choroby zakaźnej;

- 2) wykonywania kontroli sanitarnej w razie potrzeby w każdej porze dnia i nocy.

2. Organy sanitarne Kolejowej Służby Zdrowia w wyniku kontroli sanitarnych:

- 1) wydają zarządzenia pokontrolne oraz podejmują na podstawie obowiązujących przepisów inne decyzje w zakresie zwalczania i zapobiegania chorobom oraz mające na celu podniesienie stanu sanitarnego;
- 2) stosują, w trybie ustalonym właściwymi przepisami, środki prawne mające na celu utrzymanie na obszarze kolejowym stanu sanitarnego, czystości i porządku.

§ 4. Kolejowa Służba Zdrowia, oprócz współpracy z Państwową Inspekcją Sanitarną określonej w § 1, porozumiewa się z Państwową Inspekcją Sanitarną w konkretnych sprawach sanitarno-epidemiologicznych należących do zakresu działania Kolejowej Służby Zdrowia, lecz pozostających w ścisłym związku z bieżącą działalnością sanitarną Państwowej Inspekcji Sanitarnej,

§ 7. 1. W razie powzięcia przez Państwową Inspekcję Sanitarną wiadomości o zagrożeniu sanitarno-epidemiologicznym obszaru kolejowego, właściwe organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej mogą przeprowadzić doraźną kontrolę sanitarną na obszarze kolejowym i wydawać potrzebne zarządzenia pokontrolne.

2. Kontrola, o której mowa w ust. 1, powinna być przeprowadzona w obecności kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej (zakładu pracy) lub jego przedstawiciela. O wyniku kontroli Państwowa Inspekcja Sanitarna zawiadamia niezwłocznie Kolejową Służbę Zdrowia przesyłając równocześnie do wiadomości odpis wydanego zarządzenia pokontrolnego.

§ 8. Organy sanitarne Kolejowej Służby Zdrowia oraz Państwowej Inspekcji Sanitarnej współdziałają i bezpośrednio porozumiewają się na następujących szczeblach organizacyjnych:

- 1) Minister Komunikacji bądź Centralny Zarząd Służby Zdrowia w Ministerstwie Komunikacji — z Głównym Inspektorem Sanitarnym lub Departamentem Sanitarno-Epidemiologicznym w Ministerstwie Zdrowia i Opieki Społecznej;
- 2) zarządy służby zdrowia lub okręgowe stacje sanitarno-epidemiologiczne PKP w dyrekcjach okręgowych kolei państwowych — z właściwymi terenowo wojewódzkimi inspektorami sanitarnymi;
- 3) obwodowe przychodnie lekarskie kolejowej służby zdrowia — z właściwymi terenowo powiatowymi (miejskimi, dzielnicowymi, portowymi) inspektorami sanitarnymi.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministrów Kolei i Zdrowia z dnia 30 stycznia 1957 r. w sprawie zasad współdziałania organów kolejowej służby zdrowia z organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Monitor Polski Nr 14, poz. 104).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. *D. Tarantowicz*
Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

J. Sztachelski

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 22 czerwca 1961 r.

w sprawie planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych.*(Monitor Polski z dnia 11 lipca 1961 r. Nr 53, poz. 233)* •

Na podstawie § 2 uchwały nr 52 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 18, poz. 90 i Nr 42, poz. 203) i w związku z § 5 uchwały nr 107 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1961 r. w sprawie środków zabezpieczających dyscyplinę wykonania narodowego planu gospodarczego na 1961 r. w zakresie zatrudnienia, funduszu płac, wydatków budżetowych i dostaw towarów rynkowych dla ludności ustala się, co następuje:

Ustalanie planów funduszu płac.

§ 1. 1. Plan funduszu płac ustalony w planach techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstw budowlano-montażowych resortu nie może w sumie łącznej przekraczać kwoty ustalonej dla danego resortu w narodowym planie gospodarczym.

2. Jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami (zarządy, zjednoczenia) oraz ministerstwa mają prawo do tworzenia w ramach kwot funduszu płac ustalonych w narodowym planie gospodarczym rezerwy funduszu płac łącznie w granicach do 3% kwoty ustalonej w narodowym planie gospodarczym. Rezerwa ta jest przeznaczona na elastyczne dostosowanie funduszu płac przedsiębiorstw do warunków wykonania zadań ustalonych w planie rocznym.

3. O wysokości utworzonej przez jednostki nadrzędne i ministerstwa rezerwy funduszu płac ministerstwo powiadamia centralę banku finansującego działalność przedsiębiorstw bezpośrednio po opracowaniu planów techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstw oraz zbiorczych zestawień jednostek nadrzędnych i ministerstw.

§ 2. 1. Plan funduszu płac przedsiębiorstwa ustala się w ramach dyrektywnego limitu funduszu płac określonego przez jednostkę nadrzędną wraz z podziałem na fundusz osobowy i fundusz bezosobowy.

2. W planach funduszu płac przedsiębiorstwa wyodrębnia się:

1) fundusz płac osobowy z podziałem na:

- a) fundusz płac robotników (bez premii), w tym: robotników produkcji podstawowej, robotników produkcji pomocniczej, robotników usług produkcyjnych,
- b) fundusz premiowy robotników, w tym: robotników produkcji podstawowej, robotników produkcji pomocniczej, robotników usług produkcyjnych,

- c) fundusz płac pracowników umysłowych,
- d) fundusz płac pozostałych pracowników fizycznych,
- e) fundusz płac uczniów;

2) bezosobowy fundusz płac.

3. Fundusz płac robotników produkcji pomocniczej oraz usług produkcyjnych może być wyodrębniony z funduszu płac robotników stosownie do ustaleń ust. 2 pkt 1 pod warunkiem, że:

- 1) w planie przedsiębiorstwa wyodrębniono produkcję pomocniczą lub usługi produkcyjne,
- 2) ewidencja księgową zapewnia ściśle rozgraniczenie produkcji lub usług produkcyjnych od pozostałych rodzajów produkcji; rozgraniczenie to powinno dotyczyć co najmniej wartości produkcji lub usług, kosztów własnych oraz funduszu płac.

4. W planie osobowego funduszu płac należy dla grup zatrudnienia wymienionych w ust. 2 pkt 1 wyodrębnić kwoty dopłat za pracę w godzinach nadliczbowych i w dniu wolne od pracy, wypłat za rozłąkę oraz wypłat za szkolenie wewnątrzzakładowe.

5. Plan funduszu płac robotników wymienionych w ust. 2 pkt 1 lit. a) ustala się na podstawie analizy programu produkcji i uwzględnienia rodzajów obiektów, a tam gdzie to jest możliwe — także rodzajów robót lub asortymentów. Należy przy tym uwzględnić usprawnienia w zakresie organizacji robót, zachowanie pełnej dyscypliny płac, poprawę zaopatrzenia materiałowego, zwiększenie wyposażenia i wykorzystania sprzętu, środków transportowych itp. Plan funduszu premiowego wymieniony w ust. 2 pkt 1 lit. b) ustala się stosownie do przepisów uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia 16 maja 1960 r. o zmianie uchwały nr 50 z dnia 7 marca 1958 r. w sprawie płac w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych.

6. Planowany osobowy fundusz płac innych grup zatrudnienia wymienionych w ust. 2 pkt 1 lit. c), d) i e) ustala się na podstawie niezbędnych stanowisk, obowiązujących stawek płac oraz zasad premiowania.

7. Plan osobowego funduszu płac nie może zakładać zmniejszenia zakresu dotychczas wykonywanych przez przedsiębiorstwo robót, usług i czynności przez ich podzlecenie innym jednostkom.

8. Planowany bezosobowy fundusz płac ustalany jest na podstawie przewidywanych niezbędnych doraźnych usług oraz obowiązujących zasad wynagradzania za te usługi.

9. Prace związane z naprawą i przeróbką konstrukcji, urządzeń i maszyn dostarczanych przez inwestora lub innego dostawcę, a wynikające z

wad produkcyjnych zawinionych przez producenta, powinny być objęte planem zatrudnienia i planem funduszu płac producenta. W razie niemożności ich wykonania przez producenta i zlecenia ponadplanowego wykonania tych robót przez przedsiębiorstwo budowlano-montażowe osobowe wydatki z tego tytułu obciążają fundusz płac producenta. Tryb postępowania określają odrębne przepisy szczegółowe, zawarte w instrukcji Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 26 sierpnia 1960 r. w sprawie trybu postępowania przy obciążaniu funduszu płac producenta maszyn, konstrukcji i urządzeń w przypadku dokonania naprawy tych maszyn, konstrukcji i urządzeń przez przedsiębiorstwo budowlano-montażowe (Monitor Polski Nr 69, poz. 328).

§ 3. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorstwo nieprawidłowo ustaliło plan funduszu płac bądź jego podział na kwartały, jednostka nadrzędna z własnej inicjatywy lub na wniosek banku finansującego przedsiębiorstwo zarządzi dokonanie odpowiednich poprawek w planie.

Zmiany planu funduszu płac.

§ 4. 1. Jednostki nadrzędne i ministerstwa mogą zwiększyć w ciągu roku fundusz płac podległych przedsiębiorstw do wysokości posiadanej rezerwy. Decyzja o zwiększeniu planu funduszu płac z rezerwy powinna być powzięta przed początkiem okresu, którego dotyczy zwiększenie. Decyzja taka nie może się odnosić do okresu ubiegłego. Zwiększenie planu funduszu płac przedsiębiorstwa, dokonane z rezerwy funduszu płac jednostki nadrzędnej lub ministerstwa, nie powoduje zmian innych elementów planu techniczno-ekonomicznego przedsiębiorstwa.

2. Jednostka nadrzędna może w ciągu roku zmniejszyć podległym przedsiębiorstwom plan funduszu płac, przenosząc kwoty zmniejszenia do swojej rezerwy. Zmniejszenie następuje w razie stwierdzenia, że niezależnie od pracy przedsiębiorstwa warunki realizacji wykonania zadań ustalonych w planie rocznym pozwalają na wykonanie tych zadań przy mniejszym od planowanego funduszu płac. Natomiast w razie zastąpienia w ciągu roku planowanego zatrudnienia pracą organizacji obcych należy zwiększyć właściwą pozycję kosztów, przeznaczoną na finansowanie usług obcych i o tę kwotę odpowiednio zmniejszyć fundusz płac przy zachowaniu zasady, że nie powinno to powodować podwyższenia łącznych kosztów produkcji.

3. O wydanych decyzjach jednostki nadrzędne powiadają niezwłocznie właściwy bank finansujący przedsiębiorstwa. Ministerstwa zobowiązane są co kwartał zawiadamiać centralę finansującego o dokonanych zmianach oraz o wysokości rezerwy funduszu płac jednostek nadrzędnych i ministerstwa.

§ 5. W razie wprowadzenia przez organ nadrzędny w toku realizacji planu dodatkowych zadań produkcyjnych (rozszerzenia zakresu robót), które powodują powiększenie planu produkcji przedsiębiorstwa, przedsiębiorstwu powinien być

przyznany dodatkowy fundusz płac w wysokości koniecznej do wykonania tych zadań.

§ 6. Jednostka nadrzędna może w ciągu roku zmienić podporządkowanym przedsiębiorstwom plan funduszu płac w ramach odpowiednio zmienionego planu rocznego w razie:

- 1) dokonania zmian organizacyjnych,
- 2) przekazania budów.

§ 7. O dokonanych zmianach, o których mowa w § 5 i § 6, jednostka nadrzędna powiadamia niezwłocznie bank finansujący.

Zasady kontroli i rozliczenia funduszu płac.

§ 8. 1. Rozliczenie osobowego funduszu płac dokonywane jest narastająco od początku roku kalendarzowego na koniec każdego kwartału oraz ostatecznie na koniec roku po złożeniu sprawozdania finansowego.

2. Rozliczenie osobowego funduszu płac polega na porównaniu wykonanego funduszu płac z planem funduszu płac liczonym od początku roku do końca okresu rozliczanego i ustaleniu oszczędności lub przekroczenia funduszu płac z uwzględnieniem przepisów ust. 4—15.

3. Przez plan osobowego funduszu płac, o którym mowa w ust. 2, należy rozumieć fundusz płac ustalony w rocznym planie techniczno-ekonomicznym z uwzględnieniem przepisu § 5.

4. Bankowa korekta osobowego funduszu płac w górę dotyczy w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych wymienionych w załączniku do niniejszej instrukcji tylko osobowego funduszu płac robotników produkcji budowlano-montażowej (podstawowej) — z wyjątkiem przedsiębiorstw wymienionych w pozycjach: 25, 26, 33a i 46 załącznika do niniejszej instrukcji.

5. Dla przedsiębiorstw, które w myśl ust. 4 uprawnione są do korygowania w górę osobowego funduszu płac robotników produkcji budowlano-montażowej (podstawowej) — rozliczenie polega na porównaniu wykonanego osobowego funduszu płac robotników tej produkcji, liczonym od początku roku do końca okresu rozliczanego i skorygowanym o procent przekroczenia planu zadań tej produkcji z uwzględnieniem współczynnika korekty, podanego w załączniku do niniejszej instrukcji.

6. Dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych, dla których w załączniku ustalona jest korekta bankowa wyłącznie dla określonego asortymentu robót, rozliczenie osobowego funduszu płac według zasad określonych w ust. 5 dotyczy wyłącznie funduszu płac robotników, zatrudnionych w produkcji, dla której obowiązuje bankowa korekta.

7. W przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, nie wymienionych w załączniku do niniejszej instrukcji — rozliczenie osobowego funduszu płac polega na porównaniu wykonanego osobowego funduszu płac robotników, liczonego od początku roku do końca okresu rozliczającego z planowanym funduszem płac.

8. W razie niewykonania planu zadań produkcyjnych osobowy fundusz płac robotników wy-

mienionych w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. a) podlega korekcie w dół ze wskaźnikiem 1,0. W przedsiębiorstwach, o których mowa w poz. 25, 26, 33a i 46 załącznika do niniejszej instrukcji, w razie niewykonania planu zadań produkcyjnych korekcie w dół podlega cały fundusz osobowy bez funduszu płac uczniów.

9. W przedsiębiorstwach budowlano-montażowych planowane kwartalne fundusze premiowe robotników produkcji podstawowej, pomocniczej i usług produkcyjnych przelicza się osobno wskaźnikiem procentowym rzeczywiście wykonanej w kwartale produkcji podstawowej, pomocniczej i usług produkcyjnych. Górną granicą wypłat funduszków premiowych robotników poszczególnych rodzajów produkcji jest planowany fundusz premiiowy dla robotników każdego rodzaju produkcji i usług.

10. Przy rozliczeniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, planowany fundusz płac pracowników umysłowych i pozostałych pracowników fizycznych, wymienionych w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. c) i d) nie podlega korekcie, z wyjątkiem funduszu płac przedsiębiorstw objętych pozycjami 25, 26, 33a i 46 załącznika do niniejszej instrukcji.

11. Za przeliczony (skorygowany) plan funduszu płac uczniów przyjmuje się kwotę niezbędną do opłacenia wynagrodzeń faktycznej liczby zatrudnionych uczniów (odpowiednio do aktualnych zadań w zakresie szkolenia bez względu na to, czy liczba zatrudnionych uczniów jest większa, czy mniejsza od liczby pierwotnie zaplanowanej). Skorygowany plan funduszu płac uczniów równa się sumie dokonanych wypłat.

12. Bezosobowy fundusz płac podlega rozliczeniu za okres roczny; plan tego funduszu nie podlega korygowaniu.

13. Oszczędności lub przekroczenia osobowego funduszu płac w skali przedsiębiorstwa ustala się jako różnicę (saldo) oszczędności i przekroczeń w grupach zatrudnienia wymienionych w § 2 ust. 2 pkt 1 lit. a), b), c), d) — przy zachowaniu zasady podanej w ust. 14.

14. Przy ustalaniu oszczędności lub przekroczenia w skali przedsiębiorstwa przekroczenia funduszu płac pracowników umysłowych nie mogą być pokrywane z oszczędności funduszu płac pozostałych grup pracowników. Oszczędności funduszu płac pracowników umysłowych mogą być zużyte na pokrycie ewentualnych przekroczeń funduszu płac pozostałych pracowników.

15. Obliczony według zasad podanych w ust. 13 wynik gospodarki osobowym funduszem płac obciąża się przekroczeniami limitów na wypłatę zasiłków chorobowych.

§ 9. 1. Dyrektor jednostki nadrzędnej po zaznajomieniu się ze stanowiskiem banku finansującego może uznać przekroczenie funduszu płac przedsiębiorstwa za usprawiedliwione, jeżeli jest ono spowodowane przez:

1) wprowadzenie nie uwzględnionego w rocznym planie techniczno-ekonomicznym bądź rozszerzenie ponad założenia planu stosowania efektywnych rozwiązań konstrukcyjnych lub nowych albo zastępczych materiałów budowlanych,

pod warunkiem że w wyniku tego uległa obniżeniu cena sprzedażna robót, co spowodowało zwiększenie udziału robocizny; zezwolenie jednostki nadrzędnej na wprowadzenie powyższych metod wykonawstwa powinno być wydane przed przystąpieniem do realizacji robót;

2) wykonywanie robót zleconych w trybie nagłym, związanym z usuwaniem skutków awarii, klęsk żywiołowych itp.

2. Kwoty przekroczenia funduszu płac, ustalone po każdym kwartale, a uznane za usprawiedliwione, nie powodują sankcji, o których mowa w §§ 11, 12 i 13, oraz nie są przedmiotem potrąceń, o których mowa w § 15 ust. 2.

§ 10. 1. Obliczenie przekroczenia lub oszczędności osobowego funduszu płac zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa.

2. W razie stwierdzenia, że przedsiębiorstwo nieprawidłowo obliczyło oszczędność lub przekroczenie funduszu płac, jednostka nadrzędna z własnej inicjatywy lub na wniosek banku finansującego zarządzi dokonanie odpowiednich poprawek.

Sankcje związane z przekroczeniem planowanego funduszu płac.

§ 11. 1. W razie przekroczenia osobowego funduszu płac na koniec danego okresu:

1) dyrektor przedsiębiorstwa niezwłocznie:

- a) zarządzi przeprowadzenie kontroli w celu ustalenia przyczyn przekroczenia,
- b) opierając się na wynikach kontroli zarządzi wyciągnięcie konsekwencji wobec osób winnych przekroczenia, a w razie stwierdzenia przestępstwa — zarządzi przekazanie sprawy organom powołanym do ich ścigania,
- c) zawiesi wypłaty z funduszu premiowego pracowników umysłowych do wysokości przekroczenia planowanego funduszu płac,
- d) zawiadomi jednostkę nadrzędną oraz właściwy oddział banku o wynikach kontroli i o wydanych zarządzeniach, o których mowa pod lit. b) i c), oraz o środkach podjętych dla wygospodarowania zaistniałego oraz niedopuszczenia do powstania dalszego przekroczenia funduszu płac;

2) jednostka nadrzędna:

- a) przeprowadzi — w zależności od wielkości przekroczeń i wyników kontroli wewnętrznej przedsiębiorstwa — kontrolę własną w przedsiębiorstwie i w miarę potrzeby wyda zarządzenie zmierzające do poprawy gospodarki funduszem płac;
- b) zarządzi wyciągnięcie wszelkich konsekwencji wobec osób winnych przekroczenia,
- c) w razie stwierdzenia niewłaściwego wykonania przepisów niniejszej instrukcji pozbawi premii dyrektora przedsiębiorstwa i

głównego księgowego oraz ewentualnie zastępców dyrektora bądź odpowiednio mniejszy im premię,

d) zawiadomi o wynikach kontroli oraz o wydanych zarządzeniach ministerstwo oraz oddział i centralę banku finansującego.

2. W przypadkach przewidzianych odrębnymi przepisami część funduszu premiowego zawieszono zgodnie z ust. 1 pkt 1 lit. c) może być wypłacona pracownikom poszczególnych jednostek organizacyjnych przedsiębiorstwa, które nie przekroczyły funduszu płac.

§ 12. W razie wygospodarowania w następnych okresach rozliczeniowych danego roku przez przedsiębiorstwa lub jego poszczególne jednostki organizacyjne kwot pokrywających przekroczenie funduszu płac, stwierdzone w okresach wcześniejszych, mogą być dokonane wypłaty z zawieszono funduszu premiowego.

§ 13. W razie nieuzasadnionego przekroczenia rocznego funduszu płac jednostka nadrzędna zarządzi przepadek funduszu premiowego pracowników umysłowych, zawieszono zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 lit. c).

Przepisy końcowe.

§ 14. Ministrowie nadzorujący państwowe przedsiębiorstwa budowlano-montażowe składają na koniec każdego kwartału oraz roku planowego sprawozdania z gospodarki funduszem płac w tych przedsiębiorstwach, przesyłając je Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli, Ministrowi Finansów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz centrali banku finansującego.

§ 15. 1. Przedsiębiorstwa składają w oddziałach banku finansującego roczne plany techniczno-ekonomiczne wraz z planem funduszu płac i podziałem na kwartały.

2. Oddziały banku finansującego dokonują wypłat na fundusz płac na podstawie zapotrzebowania złożonego przez przedsiębiorstwa w wysokości zapotrzebowanych kwot, a w razie przekroczenia planowanego funduszu płac dokonują potrącenia z wypłat na fundusz premii pracowników umysłowych do wysokości tego przekroczenia, o ile fundusz ten nie został zawieszony stosownie do przepisu § 11 ust. 1 pkt 1 lit. c).

3. Przedsiębiorstwo może w porozumieniu z oddziałem banku finansującego ustalić, że wcho-

dzące w skład przedsiębiorstwa jednostki zorganizowane na zasadach pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego mogą składać właściwemu oddziałowi banku odrębne plany i zapotrzebowania środków na fundusz płac.

§ 16. Banki finansujące działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw budowlano-montażowych analizują w ramach badań całokształtu działalności tych przedsiębiorstw gospodarkę funduszem płac oraz powiadamiają o wynikach kontroli przedsiębiorstwa i jednostki nadrzędne, przedstawiają swoje wnioski i postulaty zainteresowanym przedsiębiorstwom, jednostkom nadrzędnym i właściwym ministrom bądź prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 17. Banki finansujące działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw budowlano-montażowych wydadzą instrukcję o zasadach wydawania przez te banki środków pieniężnych na fundusz płac. Instrukcja podlega zatwierdzeniu przez Ministra Finansów po uzgodnieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 18. Centralny Związek Spółdzielczości Pracy ureguje — zgodnie z przepisami niniejszej instrukcji — zasady planowania, kontroli i korekty funduszu płac w budowlanych spółdzielniach pracy, przy czym ustali współczynnik bankowej korekty w górę wyłącznie w zakresie usług budowlanych dla ludności nie wyższy niż 1,0.

§ 19. 1. Przepisy niniejszej instrukcji stosuje się począwszy od rozliczeń funduszu płac za I półrocze 1961 r.

2. W przedsiębiorstwach, w których w rozliczeniach osobowego funduszu płac w roku 1961 wynikną przekroczenia, znajdujące wytłumaczenie w odniesieniu do działalności pierwszego półrocza 1961 r. w przepisach instrukcji, o której mowa w § 20 — dopuszcza się uznanie tych przekroczeń za usprawiedliwione i nie powodujące sankcji przewidzianych w § 15 ust. 2 niniejszej instrukcji. Prawidłowość wyliczonej kwoty usprawiedliwionego przekroczenia powinna być potwierdzona przez jednostkę zwierzchnią.

§ 20. Traci moc instrukcja Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 21, poz. 105 z późniejszymi zmianami).

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów: w z. T. Gede

Załącznik do instrukcji Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 22 czerwca 1961 r. (poz. 233).

PRZEDSIĘBIORSTWA BUDOWLANO-MONTAŻOWE, DLA KTÓRYCH DOPUSZCZA SIĘ MOŻLIWOŚĆ BANKOWEJ KOREKTY PLANOWANEGO FUNDUSZU PŁAC

	Współczynnik korekty	Współczynnik korekty
I. <i>Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.</i>		robót wykonywanych na budowie rafinerii i rurociągu 0,8
1. Przedsiębiorstwa Montażu Elektrowni i Urządzeń Przemysłowych „Energo-montaż“	1,0	21. Bydgoskie Przedsiębiorstwo Robót Inżynierskich dla robót wykonywanych na budowie rurociągu 0,8
2. Przedsiębiorstwa Montażu Elektrycznego „Elektrobudowa“	1,0	22. Warszawskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Wodno-Inżynierskiego, Krakowskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Inżynierskiego, Przedsiębiorstwo Budownictwa Inżyniersko-Morskiego, Poznańskie Przedsiębiorstwo Robót Inżynierskich i Katowickie Przedsiębiorstwo Budownictwa Wodno-Inżynierskiego wyłącznie w zakresie robót specjalnego fundowania 0,8
3. Przedsiębiorstwa Montażu Aparatury Pomiarowej i Automatyki „Energo-Aparatura“	1,0	II. <i>Zarząd Budownictwa Terenowego.</i>
4. Przedsiębiorstwo Robót Termoizolacyjnych „Termoizolacja“	0,7	23. Przedsiębiorstwa robót instalacyjnych 1,0
5. Przedsiębiorstwo Montażu, Urządzeń Kotłowych, Chemicznych i Zbiorników „Mostostal“	1,0	24. Przedsiębiorstwa transportowo-sprzętowe dla usług transportowych, przeladunkowych i usług sprzętowych 0,8
6. Przedsiębiorstwo Montażu Urządzeń Chłodniczych i Chemicznych „Mostostal“	1,0	III. <i>Ministerstwo Górnictwa i Energetyki.</i>
7. Przedsiębiorstwo Urządzeń Wentylacyjnych „Klimat“	1,0	25. Zjednoczenie Budownictwa Górniczego: a) Przedsiębiorstwa Robót Górniczych 0,9 b) Przedsiębiorstwa Transportu i Sprzętu Budownictwa Górniczego 0,6
8. Zarząd Budowy Pieców Przemysłowych (górną wysokość skorygowanego funduszu płac nie może przekraczać planowanego funduszu płac o więcej niż o kwotę wynikającą z 5% przekroczenia planu produkcji)	0,7	dla funduszu płac wszystkich grup pracowników (bez uczniów)
9. Przedsiębiorstwa Robót Elewacyjnych Budownictwa	0,9	26. Przedsiębiorstwo Montażowe Urządzeń Górniczych Przemysłu Węglowego dla funduszu płac wszystkich grup pracowników (bez uczniów) 0,9
10. Przedsiębiorstwa Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych „Mostostal“	1,0	27. Przedsiębiorstwo Montażu Urządzeń Elektrycznych Przemysłu Węglowego 1,0
11. Przedsiębiorstwa „Instalacje Przemysłowe“	1,0	28. Przedsiębiorstwo Energo-Montażowe Przemysłu Węglowego 1,0
12. Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych „Elektromontaż“	1,0	29. Przedsiębiorstwo Instalacyjne Przemysłu Węglowego 1,0
13. Przedsiębiorstwa Zmechanizowanych Robót Ziemi	1,0	IV. <i>Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego.</i>
14. Podległe zarządom budownictwa ogólnego przedsiębiorstwa robót instalacyjnych (sanitarnych i elektrycznych) w Bydgoszczy, Gdańsku, Radomiu, Krakowie, Łodzi, Poznaniu, Koszalinie, Warszawie, Rzeszowie, Bielsku, Katowicach, Gliwicach i Wrocławiu	1,0	30. Hutnicze Przedsiębiorstwo Remontowe 0,5
15. Przedsiębiorstwo Przemysłowe Budowy wanych na budowie Huty im. Lenina	0,7	31. Przedsiębiorstwo Montażowe Urządzeń Spichrzowych 1,0
16. Katowickie Przedsiębiorstwo Budownictwa Wodno-Inżynierskiego dla robót wykonywanych na budowie Huty im. Lenina	0,7	32. Przedsiębiorstwa Budowy Gazowni i Urządzeń Gazowniczych 0,8
17. Przedsiębiorstwo Budowy Huty „Warszawa“	0,7	33. Zjednoczenie Budowy Kopalni Rud a) dla przedsiębiorstw: 1) Przedsiębiorstwo Budowy Kopalni Rud Częstochowa 0,9 2) Przedsiębiorstwo Budowy Kopalni Rud Bytom 0,9 3) Przedsiębiorstwo Budowy Kopalni Rud Bolesławiec 0,9
18. Dolnośląskie Przedsiębiorstwo Budowy Elektrowni dla robót wykonywanych dla elektrowni w Turossowie	0,8	
19. Przedsiębiorstwo „Petrobudowa“ w Płocku	0,8	
20. Warszawskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Wodno-Inżynierskiego i Warszawskie Przedsiębiorstwo Robót Inżynierskich dla		

	Współczynnik korekty		Współczynnik korekty
dla funduszu płac wszystkich grup pracowników (bez uczniów)		49. Państwowe Przedsiębiorstwo Montażowe Zjednoczenia Przemysłu Organicznego „Erg“	1,0
b) dla przedsiębiorstw:		X. <i>Ministerstwo Komunikacji.</i>	
1) Przedsiębiorstwo Montażu Urządzeń Kopalni Rud w Częstochowie	1,0	50. Kieleckie i Płockie przedsiębiorstwa robót mostowych oraz oddział robót mostowych Krakowskiego Przedsiębiorstwa Robót Drogowych — wyłącznie w zakresie montażu konstrukcji	1,0
2) Przedsiębiorstwo Budowlano-Montażowe Kopalni Rud Żelaza	0,5	51. Przedsiębiorstwo Robót Kolejowych nr 15 wyłącznie w zakresie montażu konstrukcji	1,0
3) Przedsiębiorstwo Budowy Kopalni Rud Nieżelaznych — Gliwice	0,7	52. Przedsiębiorstwo Zmechanizowanych Robót Kolejowych	0,9
4) Przedsiębiorstwo Budowlano-Montażowe Kopalni Rud Miedzi — Wrocław	0,7	53. Przedsiębiorstwo Kolejowych Robót Elektryfikacyjnych	0,8
V. <i>Ministerstwo Przemysłu Lekkiego.</i>		54. Centralny Zarząd Dróg Publicznych — jednostki na pełnym rozrachunku gospodarczym	0,8
34. Zakłady Remontowo-Montażowe w Bielsku, Gdańsku, Łodzi i Wrocławiu	1,0	55. Centralny Zarząd Zabezpieczenia Ruchu i Łączności	0,8
35. Łódzkie Zakłady Remontu Maszyn Elektrycznych	1,0	XI. <i>Ministerstwo Łączności.</i>	
VI. <i>Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu.</i>		56. Przedsiębiorstwa Robót Telekomunikacyjnych — wyłącznie w zakresie	
36. Przedsiębiorstwa Remontowo-Montażowe w Łodzi i Chojnicach	1,0	a) montażu urządzeń stacyjnych	1,0
VII. <i>Ministerstwo Rolnictwa.</i>		b) związanych z nimi robót instalacyjnych	1,0
37. Przedsiębiorstwo Hydrogeologiczne Rolnictwa	0,8	57. Warszawskie Przedsiębiorstwo Robót Telekomunikacyjnych w zakresie:	
38. Przedsiębiorstwa robót wodno-melioracyjnych	0,8	a) montażu urządzeń stacyjnych	1,0
39. Zakłady instalacyjno-montażowe	1,0	b) związanych z nimi robót instalacyjnych	1,0
VIII. <i>Ministerstwo Gospodarki Komunalnej.</i>		c) montażu urządzeń radiowych	1,0
40. Przedsiębiorstwa robót rozbiórkowo-porządkowych	0,7	XII. <i>Inne jednostki przedsiębiorstw budowlano-montażowych różnych resortów.</i>	
41. Przedsiębiorstwa robót instalacyjnych	1,0	58. Przedsiębiorstwa inżynierskie wszystkich resortów wyłącznie:	
42. Miejskie Przedsiębiorstwo Remontu Dźwigów Osobowych w Warszawie	0,5	a) w zakresie robót minerskich	0,8
43. Przedsiębiorstwa transportowe i sprzętowe oraz bazy remontowe taboru komunikacyjnego i sprzętu budowlanego		b) w zakresie robót ziemnych	0,7
a) dla usług transportowych, przeładunkowych i sprzętowych	0,8	59. Przedsiębiorstwa ogólnobudowlane, wyłącznie w zakresie robót elewacyjnych	0,9
b) dla usług remontowych	0,5	60. Wyodrębnione organizacyjnie jednostki usług transportowych — dla usług przewozowych i przeładunkowych	0,8
IX. <i>Ministerstwo Przemysłu Chemicznego.</i>		61. Wyodrębnione zakłady produkcji pomocniczej w zakresie branży mineralnej i produkcji betonów	0,8
44. Przedsiębiorstwo Robót Montażowych Przemysłu Chemicznego	1,0	XIII. 1. W stosunku do przedsiębiorstw, dla których wprowadza się bankową korektę funduszu płac w ograniczonym zakresie, w odniesieniu tylko do niektórych robót i usług, dopuszcza się tę korektę wyłącznie pod warunkiem stwierdzenia przez właściwy oddział banku finansującego, że zasady planowania zadań produkcyjnych i funduszu płac oraz ewidencja ich wykonania pozwalają na odrębne ich skontrolowanie.	
45. Zakłady Remontowo-Montażowe Przemysłu Chemicznego	1,0		
46. Przedsiębiorstwo Budowy Kopalnictwa Surowców Chemicznych	0,9		
dla funduszu płac wszystkich grup pracowników (bez uczniów).			
47. Przedsiębiorstwo Budowlano-Montażowe Przemysłu Nieorganicznego — wyłącznie w zakresie robót montażowych	1,0		
48. Przedsiębiorstwo Państwowe „Naftobudowa“	0,7		

2. Jeżeli w rocznych planach techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstw nie zostały wyodrębnione wartości robót i usług, dla których dopuszcza się bankową korektę funduszu płac, przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, ubiegające się o korektę funduszu płac, powinny opracować i przedstawić oddziałom banków finansujących roczne plany funduszu płac obejmujące następujące dane:

- 1) roczne wartości (z podziałem na kwartały) rodzajów robót i usług objętych bankową korektą funduszu płac,
- 2) roczne wielkości (z podziałem na kwartały) funduszu płac potrzebnego na opłacenie robocizny związanej z wykonywaniem wymienionych w pkt 1 rodzajów robót i usług. Wyodrębnione wielkości funduszu płac po-

winny obejmować środki potrzebne na opłacenie robocizny bezpośredniej, dopłat dla brygadzystów, dopłat za pracę w godzinach nadliczbowych oraz inne dopłaty związane z wynagrodzeniem za czas przepracowany — nie powinny natomiast obejmować dopłat za czas nie przepracowany,

- 3) do planów, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepis § 3 wymienionej w § 20 zarządzenia instrukcji Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 5 lutego 1961 r.,
- 4) dokumenty z zakresu ewidencji wykonania wartości produkcji i usług, jakie powinny być przedkładane oddziałom banków finansujących dla celów korekty funduszu płac, określone są przez Bank Inwestycyjny.

110

WYJAŚNIENIE Nr 2 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 29 lipca 1961 r.

w sprawie stosowania ochrony przed zwolnieniem pracowników niezdolnych do pracy z powodu gruźlicy.

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. a i b dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy, w brzmieniu ustalonym przepisem art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu gruźlicy (Dz. U. Nr 27, poz. 170) zakład pracy może rozwiązać umowę z pracownikiem chorym na gruźlicę w razie jego niezdolności do pracy trwającej dłużej, niż:

- a) 12 miesięcy, jeżeli pracownik jest leczony w zamkniętym zakładzie przeciwgruźliczym, a przed powstaniem niezdolności do pracy był zatrudniony w zakładzie pracy co najmniej przez 12 miesięcy,
- b) 6 miesięcy, jeżeli pracownik jest leczony ambulatoryjnie, a przed powstaniem niezdolności do pracy był zatrudniony w zakładzie pracy co najmniej przez 6 miesięcy.

W związku z wątpliwościami powstałymi w zakresie stosowania wymienionych przepisów należy uznać, że:

1. z pracownikiem, który nie posiada jeszcze dwunastomiesięcznego okresu zatrudnienia, lecz zatrudniony był przynajmniej przez okres 6 miesięcy, zakład pracy nie może rozwiązać umowy o pracę przed upływem 6 miesięcy niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy le-

czy się on w zamkniętym zakładzie przeciwgruźliczym, czy ambulatoryjnie;

2. w razie zbiegu okresów leczenia — w zamkniętym zakładzie przeciwgruźliczym i ambulatoryjnie — z pracownikiem, który posiada co najmniej 12 miesięczny okres zatrudnienia, zakład pracy nie może rozwiązać umowy o pracę bez wypowiedzenia przed upływem 12 miesięcy nieprzerwanej niezdolności do pracy;
3. w przypadku wymienionym w pkt 2 zakład pracy może rozwiązać umowę o pracę przed upływem 12 miesięcy tylko wówczas, gdy pracownik bezpośrednio przed rozwiązaniem umowy o pracę był nieprzerwanie niezdolny do pracy co najmniej przez okres 6 miesięcy, lecząc się w tym okresie ambulatoryjnie;
- 4) warunek posiadania dwunastomiesięcznego lub sześciomiesięcznego okresu zatrudnienia uważa się za spełniony, gdy pracownik posiadał wymagany okres zatrudnienia w pierwszym dniu niezdolności do pracy;
5. pracownik, który nie posiada 6 miesięcznego okresu zatrudnienia, podlega ochronie przed zwolnieniem na zasadach ogólnych;
6. w razie zmiany miejsc zatrudnienia okresy zatrudnienia ustala się zgodnie z zasadami dotyczącymi zachowania ciągłości pracy w zakresie uprawnień do urlopu;
7. za okres leczenia w zamkniętym zakładzie przeciwgruźliczym uważa się również okres ewentualnego zwolnienia od pracy przez ten zakład celem adaptacji.

Przewodniczący
Komitetu Pracy i Płac:

A. Burski

WYDAWNICTWO ZWIĄZKOWE CRZZ

poleca

nowości z dziedziny poradnictwa prawnego i zagadnień ekonomicznych

Mgr H. BORKOWSKI i mgr L. KRAKOWSKI

PORADNIK DLA ZAKŁADOWYCH KOMISJI ROZJEMCZYCH

Wybrane zagadnienia prawa pracy

297 stron, cena 30 zł

Cykl wykładów z prawa pracy, dostosowanych do potrzeb zakładowych komisji rozjemczych. Komplety orzekające znajdują w nich podstawowe informacje praktyczne z zakresu stosowania prawa, omówienie typowych sporów ze stosunku pracy oraz podstawy prawidłowego ich rozstrzygania.

Mgr L. KRAKOWSKI

UPRAWNIENIA ROBOTNIKA PRZEMYSŁOWEGO

120 stron, cena 8 zł

Książeczka odpowiada na ważne pytanie: — jakie uprawnienia daje pracownikom ustawodawstwo pracy obowiązujące w Polsce, co i w jakim wypadku należy im się od zakładu pracy, jak to w konkretnym wypadku obliczyć, na jakie przepisy i argumenty powołać się w celu udowodnienia słuszności swych roszczeń i w jaki sposób roszczeń tych dochodzić.

Mgr A. MIRONCZUK

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA NIEPRZESTRZEGANIE PRZEPISÓW BEZPIECZEŃSTWA I HIGIENY PRACY

wyd. II — 72 strony, cena 10 zł

Praca zaznajamia z zasadami odpowiedzialności za nieprzestrzeganie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, zwłaszcza gdy ich nieprzestrzeganie stało się przyczyną wypadku przy pracy. Została w niej omówiona odpowiedzialność służbowa, karno-administracyjna oraz materialna.

J. BALCEREK

PROBLEMY SAMORZĄDU ROBOTNICZEGO

91 stron, cena 8 zł

Praca omawia zagadnienia samorządu robotniczego i jego rolę w zarządzaniu przedsiębiorstwem, wzajemne stosunki organów samorządu i zasady ich działania, jak również stosunki i zasady współdziałania z organami administracji państwowej.

M. BŁAŻEJCZYK

SPOŁECZNA KONTROLA I NADZÓR JAKO FUNKCJE SAMORZĄDU ROBOTNICZEGO

104 strony, cena 6 zł

Praca omawia znaczenie i zakres kontroli społecznej oraz nadzoru w przedsiębiorstwie, jak również uprawnienia załóg i organów samorządu robotniczego w tej dziedzinie. Wskazuje zasadnicze kierunki kontroli, jej metody, technikę i środki zapewniające jej efektywność.

JAN FRĄCKIEWICZ

PODSTAWY RACJONALNEJ ORGANIZACJI PRACY I KIEROWNICTWA

122 strony, cena 10 zł

Książka omawia w syntetycznej, a zarazem czytelnej formie, ilustrowanej przykładami i rysunkami — problemy racjonalnej organizacji pracy. Omawia ona podstawy i zakres zarządzania przedsiębiorstwem przemysłowym, strukturę organizacyjną, sposoby i tryb usprawniania w nim organizacji pracy. Książka ta jest cenną pomocą dla działaczy samorządu robotniczego.

Zamówienia na wyżej wymienione książki prosimy kierować bezpośrednio na adres:

WYDAWNICTWO ZWIĄZKOWE CRZZ

Warszawa

ul. Kopernika Nr 36/40

W. CHMIELEWSKI

**MAGAZYNY — ZASADY ORGANIZACJI
I BEZPIECZEŃSTWA PRACY**

416 stron, 250 rys., opr. półpl., cena 50 zł.

Podstawowy podręcznik gospodarki magazynowej omawia projektowanie magazynów, wyposażenie techniczne główne i pomocnicze, właściwe czynności magazynowe wraz z ewidencją materiałów oraz kontrolę i analizę gospodarki magazynowej.

KATALOG ODZIEŻY OCHRONNEJ I SPRZĘTU OCHRONY OSOBISTEJ

opr. płócienna, specj., cena 120 zł.

Zestaw kart w specjalnej oprawie umożliwiającej uzupełnienie, w miarę druku, dalszymi opisami ochrony osobistych. Katalog zawiera ochrony głowy, oczu, dróg oddechowych, tułowia, rąk i nóg.

Każda karta podaje:

- * wygląd i wzór ochrony ilustrowane fotografią bądź rysunkiem,
- * opis surowca, z których wykonano dany typ ochrony z podaniem podstawowych danych technicznych,
- * opis techniczny ochrony osobistej,
 - * zastosowanie ochrony, z przykładowym wyliczeniem stanowisk roboczych, na których pracownicy powinni być zaopatrzeni w tego rodzaju ochronę osobistą,
 - * sposób przechowywania i konserwacji,
 - * zasady odbioru.

Katalog zawiera również szczegółowy wykaz dystrybutorów poszczególnych grup asortymentu ochron osobistych oraz wskazuje obowiązujący sposób dokonywania zamówień.

Katalog dzieży ochronnej umożliwia dokonanie wyboru najodpowiedniejszego sprzętu ochronnego i najodpowiedniejsze dostosowanie go do warunków pracy.

Wydawca: Centralna Rada Związków Zawodowych

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr I-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr I-6-10024.

Egzemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wiejska 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Srebrna 12.